

[Socialministeren]

Forslag til lov om ændring af lov om social pension. (Indtægtsregulering af folkepensionens grundbeløb for personer, der er fyldt 70 år).

(Lovforslag nr. L 102).

Forslaget skal ses i relation til regeringens ønske om at sikre en stram rammestyring af de offentlige udgifter. Forslaget er således indbudgetteret på forslaget til finanslov for 1994.

Med forslaget ønsker regeringen desuden at tilstræbe større ensartethed i ydelserne til ældre, der opretholder en hel eller delvis erhvervstilknytning.

Forslaget harmonerer med regeringens grundlæggende synspunkt om, at der ikke må ske regulering af grundbeløbet som følge af pensionsindtægter, renteindtægter m.v. Folkepensionens grundbeløb vil således fortsat være det faste fundament for al pensionsopsparing.

I lovforslaget foreslås det derfor, at grundbeløbet til folkepensionister, der er fyldt 70 år, indtægtsreguleres på samme måde som grundbeløbet til folkepensionister mellem 67 og 69 år. Der vil på denne måde ske en ligestilling af alle folkepensionister, der har arbejdsindtægter.

Efter de gældende regler indtægtsreguleres folkepensionens grundbeløb til pensionister i alderen fra 67 til 69 år på grundlag af pensionistens indtægt ved personligt arbejde. Dog aftrappes grundbeløbet kun ved arbejdsindtægter over en vis størrelse. Folkepensionister, der er fyldt 70 år, får derimod udbetalt det fulde grundbeløb uanset arbejdsindtægtens størrelse.

Forslaget vil i 1994 medføre en årlig besparelse på udgifterne til folkepension på 200 mio. kr. I 1995, 1996 og 1997 vil provenuet være henholdsvis 185 mio. kr., 170 mio. kr. og 160 mio. kr. Forslaget er ikke et brud med samspilsløsningens gradvise aftrapning af pensionsydelser.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Tingets hurtige og velvillige behandling.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte for Folketinget:

Forslag til lov om ændring af lov om beskattningen af pensionsordninger m.v. (Gruppelivsforsikring).

(Lovforslag nr. L 103).

Forslaget vedrører en ikke fradragsberettiget gruppelivsforsikring, der tegnes i tilknytning til en i øvrigt fradragsberettiget livsforsikringsordning for en medarbejder i en virksomhed.

Efter forslaget skal forsikringsordningerne kunne stilles på samme måde som pensionskasser med ikke fradragsberettiget gruppelev.

Forslaget giver forsikringsselskaberne mulighed for at lade gruppelivsforsikringen indgå som en del af den samlede pensionsordning.

Arbejdsgiveren skal derfor ikke indberette den præmie, der bruges til dækning af gruppelev som almindelig A-indkomst for arbejdstageren. Der er imidlertid ikke fradragsret for denne præmie, og forslaget betyder blot, at gruppelivspræmien i stedet indberettes af forsikringsselskabet og selvangives som B-indkomst for arbejdstageren. Selskabet skal endvidere betale arbejdsmarkedsbidraget af gruppelevspræmien.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.**Formanden:**

De som nr. 3 og 4 opførte spørgsmål (spm. nr. S 225 og S 226), der er stillet af Jes Lunde (SF) til henholdsvis økonomiministeren og trafikministeren, udgår efter ønske fra spørgeren til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 227

1) Til *industriministeren* af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til ny lovgivning, f.eks. i forbindelse med revision af årsregnskabsloven, der sikrer bedre miljøinformation fra virksomheder til offentligheden, herunder oplysninger om virksomhedernes miljøpolitik, miljøomkostninger og -forpligtelser, ressourceforbrug og udledninger?«

Skriftlig begrundelse

En rapport fra det internationale revisions-

[Jørn Jespersen]

firma KPMG har vist, at danske virksomheder internationalt set er bagefter, når det drejer sig om miljøinformation til offentligheden, f.eks. i forbindelse med virksomhedernes årsregnskaber.

Mangelen på regnskabsstandarder eller lovkrav om miljøoplysninger angives som en af årsagerne til, at danske virksomheder er så tilbageholdende.

Enkelte danske virksomheder er langt fremme, når det gælder oplysninger om miljøforhold, og det må anses for en politisk opgave yderligere at stimulere denne udvikling.

Forbedrede miljøinformationer kan medvirke til at skabe bedre valgmuligheder for forbrugerne og dermed et friere forbrugsvalg, og endvidere vil det give investorer bedre information i forbindelse med nye investeringer. Derved vil bedre miljøoplysninger være et vigtigt led i en dynamisk erhvervs politik.

Virksomhedernes miljøstandard må anses for at være en meget vigtig konkurrenceparameter i de kommende år, og større fokus på miljøspørgsmål vil derfor være et afgørende led i skabelsen af større konkurrenceevne for dansk erhvervsliv.

Endelig vil en progressiv miljøpolitik fremover skulle lægge mere og mere vægt på udvikling af renere teknologi, holdbare produkter, lavere ressourceforbrug og mere genbrug frem for bekæmpelse af forurening og ressourceløseri. Virksomhedernes rolle i denne omlægning af miljøpolitikken er helt afgørende, og derfor vil forbedrede miljøinformationer være en vigtig del af en fremtidsrettet miljøpolitik.

Jørn Jespersen (SF):

En nylig udkommet rapport fra det internationale revisionsfirma KPMG har opgjort forskellige udvalgte landes virksomheders meddelelse af miljøinformationer til offentligheden, og på alle undersøgte områder viser det sig, at danske virksomheder halter langt bagefter og indtager en absolut bundplads. Det afspejler formentlig også et for lavt ambitionsniveau hos danske virksomheder, når det drejer sig om at arbejde målrettet med miljø.

På den baggrund kunne det være nyttigt, da ministeren i forvejen offentligt har luftet muligheden for at ændre årsregnskabsloven, at man i den sammenhæng inddrog spørgsmålet om miljøinformationer med henblik på at sti-

mulere danske virksomheder til at arbejde mere seriøst på dette område.

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg er helt enig med spørgeren i, at det er af stor vigtighed, at vi skærper opmærksomheden – og virksomhedernes opmærksomhed – om miljøinformation og miljøstandard i almindelighed, og det er da også sådan, at vi har flere muligheder for at anvende værktøjer i den forbindelse.

Hr. Jørn Jespersen efterlyser specielt flere oplysninger om miljøforhold i virksomhedernes årsregnskaber. Der findes ikke i dag særlige danske lovkrav eller regnskabsstandarder om miljøoplysninger i årsregnskaber. Oplysninger om investeringer, herunder miljøinvesteringer og miljøforpligtelser, skal dog medtages i årsberetningen og årsregnskabet i henhold til de gældende regler, såfremt forholdene er væsentlige.

Endvidere kan jeg oplyse, at Foreningen af Statsautoriserede Revisorer har udarbejdet et udkast til en regnskabsvejledning, hvori det foreslås, at der i årsberetningen skal gives oplysninger om eventuelle investeringer og forpligtelser afledt af miljømæssige forhold samt om virksomhedens miljøpolitik.

Jeg har i dag fremsat et lovforslag om ændring af årsregnskabsloven, som jeg mener i virkeligheden er et forslag, der flytter hegns-pæle. Sigtet med forslaget er at fremme en bedre overholdelse af årsregnskabslovgivningen og selskabslovgivningen, og i dette forslag foreslår jeg, at der skal nedsættes et regnskabsråd, som Erhvervs- og Selskabsstyrelsen skal rådføre sig med om generelle regnskabsforhold.

Spørgsmålet om bedre miljøinformation i årsregnskaber vil naturligt kunne tages op i et sådant regnskabsråd.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg takker ministeren for svaret. Jeg kunne godt tænke mig en lidt mere præcis tilkendegivelse fra ministerens side af, om han er indstillet på, at man enten direkte i den lovgivning, der nu er lagt op til eller i forbindelse med det nævnte regnskabsråd inkorporerer miljøinformationer, sådan som det ligger i spørgsmålet. Er ministeren indstillet på det?

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg kan sige om regnskabsrådet, som jeg omtalte, at jeg finder det ikke naturligt, at man her tager en drøftelse om, på hvilken måde man bedre kan informere om miljøforhold i forbindelse med regnskabsaflæggelsen, men jeg er ikke i stand til – af mange gode grunde, jeg mener ikke, der er grundlag herfor – at love, at der vil komme et lovforslag, hvor vi inkorporerer nogle krav til miljøoplysninger i et årsregnskab, som vi vanskeligt kan definere og slet ikke her i Folketingets spørgetid.

Jeg kan dog tilføje, at det ikke er sådan, at der ingenting sker på området, for under det danske formandskab i EF, nu EU, lykkedes det i sommer specielt efter en intensiv dansk indsats at få vedtaget Rådets forordning til industrivirksomhedernes frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøstyring og miljørevision. Forordningen vil fungere fra april 1995, når systemet er opbygget i de tolv medlemsstater i EU.

Grundsynspunktet i forordningen er, at virksomhedernes miljøindsats skal fastlægges for det første i den nye politik, for det andet i et program for gennemførelsen af miljøpolitikken med miljøforbedrende foranstaltninger, og endelig i et miljøstyringssystem, der kan sikre programmets gennemførelse. De virksomheder, der er med i ordningen, skal udarbejde årlige miljøredegørelser om deres miljøforhold, og virksomhederne skal erklære, at de overholder de gældende miljøkrav. Redegørelsen skal stilles til rådighed for offentligheden, skal godkendes af en uafhængig instans, en såkaldt miljøverifikator, og virksomhederne får så lov at anvende et specielt miljølogo.

Jeg kan tilføje som oplysning, at der i Miljøministeriet arbejdes intenst på denne forordnings gennemførelse, ligesom Industriministeriet forbereder en autorisationsordning for de omtalte miljøverifikatorer.

Jørn Jespersen (SF):

I de forslag, som ministeren omtaler her, er der jo tale om frivillighed fra virksomhedernes side. Af den førnævnte rapport fremgår det meget tydeligt, at det i meget høj grad er et egentligt lovgivningsmæssigt grundlag, der har betydning for, i hvilket omfang virksomhederne ønsker at inddrage miljøinformationer. Jeg mener derfor ikke, at man kan nøjes med frivil-

lige ordninger, og derfor vil jeg endnu en gang spørge, om ministeren vil arbejde for, at der i forbindelse med det i dag fremsatte lovforslag – f.eks. i forbindelse med det nævnte regnskabsråd – bliver lagt op til, at man udarbejder retningslinjer, der også omhandler miljøinformationer.

Industriministeren (Trøjborg):

Det er min opfattelse, at det er en forudsætning for at kunne indarbejde kvalificerede krav til miljøoplysninger i årsregnskaberne, at vi har et grundlag at gøre det på. Det er min forventning, at den frivillige ordning, som jeg omtalte før, vil give et sådant udgangspunkt for på et tidspunkt eventuelt at fastsætte lovgivningskrav.

Jeg mener ikke, at vi er i stand til – og jeg er slet ikke i stand til det her i spørgetiden – på et kvalificeret grundlag at sige, at vi måske om 2-3 år vil kunne gennemføre en lovgivning, der fastsætter bestemte miljøkrav, som indebærer, at der skal oplyses om disse forhold i forbindelse med aflæggelse af årsregnskab. I overensstemmelse med de faktiske forhold mener jeg, vi må sige, at vi er nødt til at forbedre det grundlag, hvorpå en eventuel lovgivning skal basere sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 228**2) Til industriministeren af:****Jørn Jespersen (SF):**

»Vil ministeren tage initiativ til etablering af en grøn indkøbspolitik for statens vedkommende – herunder formulering af mål og politikker for indkøb, som støtter virksomheder, der lægger vægt på udvikling af grønne målsætninger, ren teknologi, miljørigtige produkter, minimering af ressourceanvendelsen og større indsats af genbrug?«

Skriftlig begrundelse

Enkelte danske virksomheder er internationalt set langt fremme med en indsats inden for »Green Management«, dvs. udvikling af grønne strategier, anvendelse af »livscyklus-metoden«, fremme af ren teknologi, miljøcertificering, udvikling af grønne regnskaber, forbed-

[Jørn Jespersen]

rede miljøinformationer til offentlighed og investorer og etablering af en grøn økonomistyring.

Virksomheder, som arbejder med en sådan grøn strategi, bør støttes og opmuntres via den offentlige indkøbspolitik. Herved skabes der i en omstillingsperiode et stort og vigtigt marked for miljøprogressive virksomheder, og den grønne omstillingsproces lettes.

Grønne strategier i virksomhederne vil være en vigtig styrkelse af konkurrenceevnen for de enkelte virksomheder, en oplagt mulighed for at kombinere omkostningsbesparelser med miljøforbedringer og endelig et afgørende led i en helhedsorienteret dansk miljøpolitik.

Industriministeren (Trøjborg):

Det offentlige er en stor forbruger og bør foregå med et godt eksempel ved indkøb af miljørigtige varer. Staten køber hvert år for ca. 20 mia. kr., amterne for 5 mia. kr. og kommunerne for ca. 16 mia. kr.

Efter miljøbeskyttelseslovens § 6 skal offentlige myndigheder virke for lovens formål ved anlæg og drift samt ved indkøb og forbrug. EF's Ministerråd har desuden vedtaget EF's 5. miljøhandlingsprogram, hvoraf det fremgår, at det offentlige bør inddrage miljøforhold ved drift og indkøb.

Ud over den miljømæssige interesse kan der i mange tilfælde også være en erhvervmæssig interesse i at give virksomhederne tilskyndelse til at udvikle grønne produkter. Miljøministeriet og Statens Indkøb har da også allerede igangsat initiativer til fremme af en offentlig grøn indkøbspolitik. Initiativerne er indeholdt i »Strategi til fremme af offentlig grøn indkøbspolitik«, der er oversendt til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg til orientering i august 1991. Desuden har Energiministeriet som led i handlingsplanen »Energi 2000« taget initiativ til, at staten går foran med energispareindsatsen, og ifølge transporthandlingsplanen skal det offentlige tage hensyn til miljøet ved anskaffelse af nyt transportmateriel.

Som et led i strategien for grøn offentlig indkøbspolitik er der udpeget fem indsatsområder: kontormaskiner, edb-udstyr, kontormøbler, rengøring og maling samt kantineservice. På de tre første områder står staten for ca. 10 pct. af det danske forbrug. Inden for indsatsområderne er der foretaget en miljømæssig

vurdering af fem udvalgte produktgrupper. Resultatet heraf er anbefalinger til de offentlige indkøbere om, hvilke miljøforhold der skal lægges vægt på ved indkøb af de pågældende produkter.

Som opfølgning af strategien er Miljøministeriet for tiden i gang med at udarbejde en handlingsplan for den fremtidige indsats på området.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg takker for svaret og vil gerne spørge, om det efter ministerens vurdering er sådan, at miljømæssige hensyn og grønne hensyn i dag indgår med tilstrækkelig vægt i forbindelse med drift og indkøb for statens vedkommende, og i benægtende fald hvad ministeren mener der bør tages initiativ til i den anledning.

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg tror, det ville være nyttigt at studere det offentliges grønne indkøbspolitik. Jeg kan sige, at der er taget ganske betydelige initiativer til at fastlægge en sådan politik. F.eks. kan jeg nævne, at der ved det offentliges indkøb og produktion ud over krav til kvalitet og funktion, pris og leveringssikkerhed m.m. også skal stilles krav om, at produkter og produktionsmetoder er miljø- og ressourcevenlige, herunder energirigtige. Formålet er, som det er formuleret i strategien, at nedsætte miljøbelastningen som følge af offentlig produktion og forbrug samt gennem det offentlige forbrug at tilskynde det øvrige samfund til også at anvende miljø- og ressourcevenlige produkter, herunder energirigtige produkter og produktionsmetoder.

Jeg finder dermed, at staten har indtaget en førerposition med hensyn til at lade samfundet påvirke af en grøn indkøbspolitik, og jeg kan anbefale, at man studerer denne strategi.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg takker for anbefalingen, men jeg vil alligevel gerne gentage spørgsmålet, om det efter ministerens vurdering i dag er sådan, at miljømæssige hensyn indgår med tilstrækkelig vægt i de beslutninger, der bliver truffet i forbindelse med drift og indkøb for statens vedkommende. Og hvis ministeren mener, at vi er på rette spor, mener ministeren så også, at det eventuelt kunne være en god idé med en slags status for de bestræbelser, som er blevet udfoldet?

Industriministeren (Trøjborg):

Det kan altid være godt med en status – sådan én kan man måske få, hvis man stiller et spørgsmål til skriftlig besvarelse – men jeg vil gerne sige, at jeg tror, vi er på rette spor for så vidt angår statens indkøb. Mange af de beslutninger, som bliver taget – det fremgår jo også af min besvarelse – tages imidlertid af de kompetente folkevalgte organer i amter og kommuner. Det er klart, at det er vigtigt, at staten går foran. Jeg mener også, at staten med den strategi, der er anlagt i den offentlige indkøbspolitik, har vist et godt eksempel til efterfølgelse, og jeg mener som sagt, at staten har vist, at vi er på rette spor.

Men jeg kan da anbefale, at man tager sagen op i det relevante fagudvalg eller eventuelt stiller et spørgsmål til skriftlig besvarelse vedrørende status.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 219

5) Til *arbejdsministeren* af:

Jørn Jespersen (SF):

»Er ministeren enig i, at der er tale om et relativt nyt arbejdsmarked for kontraktansatte fodboldspillere i Danmark, og at dette arbejdsmarked behøver en samfundsmæssigt acceptabel kontrol og regulering til beskyttelse af lønmodtagerpartens rettigheder?«

Skriftlig begrundelse

I forbindelse med boldklubben Frem's konkurs er der blevet udbetalt ydelser fra Lønmodtagernes Garantifond, og der er blevet betalt feriepenge.

Heri ligger en anerkendelse af, at der er tale om et reelt arbejdsmarked for kontraktansatte fodboldspillere og dermed også et behov for, at dette arbejdsmarked bliver reguleret på en samfundsmæssigt forsvarlig vis.

En artikelserie i Ekstra Bladet har afdækket, at der for øjeblikket hersker retsløshed for danske professionelle fodboldspillere. Et første skridt til at ændre denne tilstand må være en anerkendelse af, at der er tale om lønmodtagere med basale rettigheder, og at samfundet ønsker rimelige retstilstande også på denne lille del af arbejdsmarkedet.

Arbejdsministeren (Jytte Hilden, fg.):

Hr. Jørn Jespersen spørger, om jeg er enig i, at der er tale om et relativt nyt arbejdsmarked for kontraktansatte fodboldspillere i Danmark, og at dette arbejdsmarked behøver en samfundsmæssigt acceptabel kontrol og regulering til beskyttelse af lønmodtagerpartens rettigheder.

Hertil kan jeg kun svare, at jeg har indtryk af, at det er et relativt nyt fænomen med kontraktansatte fodboldspillere i Danmark, uden at jeg præcis kan sige, hvornår det skete første gang.

Til den anden del af spørgsmålet vil jeg sige, at hvis de pågældende kontraktansatte kan anses for lønmodtagere i henhold til de pågældende love i modsætning til f.eks. selvstændige erhvervsdrivende, så er de selvfølgelig beskyttet af danske love om lønmodtagerforhold.

Jeg kan forstå, at det i et vist omfang er tilfældet, og jeg kan kun opfordre til, at personer, der føler, at deres rettigheder er krænkede, gør disse gældende for domstolene. Det gælder ikke kun fodboldspillere.

Jeg ville foreslå de pågældende at gøre som alle andre lønmodtagergrupper i dette land: de slutter sig sammen i faglige foreninger, som i fællesskab kan varetage gruppens interesser. Det sker hver dag, at der opstår nye lønmodtagergrupper, og disse bliver selvfølgelig organiserede. Tænk blot på edb-funktionærerne.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg takker for svaret og skal oplyse ministeren om, at der jo allerede er tale om en sammenslutning af de omtalte fodboldspillere, men at der samtidig for det første er tale om en meget svag lønmodtagerpart, og for det andet at der foreligger et retsgrundlag internt mellem klubberne og DBU på den ene side og spillerne på den anden, som gør, at lønmodtagerparten er afskåret fra at bruge de civile domstole til at føre sagerne ved.

Vi må altså konstatere, at vi har et arbejdsmarked – som i meget høj grad er støttet af det offentlige via f.eks. tipsmidler og andet – som har nogle interne regler, der strider mod alle andre faglige rettigheder på det danske arbejdsmarked.

Derfor vil jeg gerne gentage mit spørgsmål: Mener ministeren, at der er behov for en samfundsmæssigt acceptabel regulering af forholdene på dette arbejdsmarked?

Arbejdsministeren (Jytte Hilden, fg.):

Vi har i dette land en arbejdsretlig lovgivning, der nok er lidt spredt, men stort set sikrer basale rettigheder for alle, og det bør man benytte sig af.

Derudover har vi i Danmark tradition for, at ansættelsesforhold fastlægges ved aftale, specielt ved kollektive overenskomster. Det gælder både de stærkeste og de svageste lønmodtagergrupper, og det gælder, hvad enten man er højtlønned eller lavtlønned. Det er faktisk det, vi kalder den danske model, og det tror vi at alle – også vore fodboldspillere – i det lange løb vil være tjent med.

Jørn Jespersen (SF):

Uanset at der er tale om private aftaler, så er det jo stadig væk sådan, at det er af stor samfundsmæssig betydning. Både på det økonomiske og også på en lang række andre områder har det offentlige jo en interesse i, at reguleringen af forholdene på arbejdsmarkedet finder sted med bare et mindstemål af respekt for menneskerettigheder og almindelig hæderlighed.

Jeg synes, at det er meget utilfredsstillende, at ministeren ikke forholder sig til, om der i det spørgsmål er tale om en samfundsmæssigt acceptabel retstilstand eller ej. Derfor vil jeg spørge ministeren, om det ikke var muligt mere klart at tage stilling til, om forholdene, som de i dag eksisterer – og som jeg ved ministeren er bekendt med – er acceptable. Ja eller nej?

Arbejdsministeren (Jytte Hilden, fg.):

Spørgeren vil i besvarelsen af spørgsmål nr. S 220, som spørgeren har stillet til kulturministeren, få en del af svaret på det spørgsmål, som just er bragt frem. Det er klart, at de eksempler, der er trukket frem i dagspressen, i høj grad må interessere både arbejdsministeren og kulturministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 220

6) Til *kulturministeren* af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til nedsættelse af en arbejdsgruppe (med repræsentanter for spillerforeningen), som kan fremkomme med

forslag til regulering af de arbejdsretlige forhold for kontraktansatte fodboldspillere, herunder forslag, som rummer en afløsning af transfersystemet, og som indfører en voldgift til afgørelse af konkrete tvister mellem spillere, klubber og Dansk Boldspil Union (DBU)?«

Skriftlig begrundelse

Transfersystemet, som kan binde professionelle fodboldspillere til deres klub nærmest for livstid, er i strid med helt fundamentale personlige rettigheder, og det overskrider alle normale og acceptable vilkår på det danske arbejdsmarked. Samtidig er DBU's interne retssystem til afgørelse af konkrete tvister mellem spillere og klubber tilsyneladende helt uigenomsigtigt, og den ene part, nemlig spillerne, er sat helt uden for indflydelse på egen situation.

Der er derfor behov for en samfundsmæssigt acceptabel regulering af kontraktforholdene mellem klubber og spillere. Et vigtigt element i dette bør være en afskaffelse af det urimelige transfersystem.

Samtidig bør der etableres en egentlig voldgift til afgørelse af konkrete tvister mellem DBU, klubber og spillere bestående af repræsentanter for såvel klubber som spillere og med en neutral juridisk opmand.

Den bedste måde at etablere et sådant nyt regelsæt på vil være i en arbejdsgruppe med repræsentanter for de berørte parter og for Kulturministeriet.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg har modtaget flere spørgsmål angående kontraktforhold for professionelle fodboldspillere, specielt omkring transfersystemet, først fra spørgerens partifælle fru Pernille Frahm og sidst fra Folketingets Kulturudvalg og nu i dag i spørgetiden.

I anledning af spørgsmål nr. S 136 har jeg indhentet en redegørelse af 10. november 1993 fra DBU, hvor fodboldunionen redegør for situationen set fra dens side. Jeg finder det hensigtsmæssigt, snusfornuftigt og rigtigt at behandle og besvare de stillede spørgsmål i den sammenhæng.

Sagen om disse private kontrakter er kompliceret og kræver en meget nøje overvejelse, før de endelige besvarelser kan gives. Jeg har allerede taget kontakt til min kollega arbejds-

[Kulturministeren]

ministeren om sagen, der jo omhandler private kontrakter på arbejdsmarkedet, og jeg skal i dag have et møde med Idrættens Fællesråd, hvor jeg vil sætte sagen på dagsordenen. Jeg er nemlig enig med spørgeren om, at der er fremkommet eksempler, der må forekomme helt urimelige. Men jeg vil ikke på nuværende tidspunkt give noget endeligt svar på, hvordan sagen skal forløbe og i hvilket regi.

En lille slutkommentar: Allerbedst ville det naturligvis være, hvis parterne selv fandt frem til en for alle tilfredsstillende ordning.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg takker for svaret og er tilfreds med, at ministeren er enig med mig i, at der er fremkommet eksempler på forhold, som er uacceptable. Sådan opfatter jeg ministerens svar.

Jeg vil gerne yderligere spørge, om ministeren er enig i, at de uacceptable forhold både vedrører de eksempler i forbindelse med transfersystemet, der er fremkommet, og den form for intern voldgift, som er fremdraget, hvor den ene part ikke er repræsenteret. Er vi enige om, at begge forhold er uacceptable, som de er beskrevet?

Jeg har forståelse for, at ministeren ikke vil komme med en løsning på problemet her og nu, men vil spørge, om man kan forestille sig en hurtig løsning, og om en del af løsningen kunne tænkes at være, at ministeren – med de påvirkningsmuligheder, hun har over for de berørte parter – vil arbejde for, at man finder en løsning, som alle inklusive spillerne kan acceptere.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg skal til det sidste spørgsmål svare, at jeg synes, det er godt, spørgsmålene er blevet stillet, og jeg kan love spørgeren, at jeg vil opfølge svarene på de spørgsmål, der er stillet.

Jeg tror, at den strategi, som regeringen har valgt, betyder, at vi er på sporet; det bliver i et samspil mellem arbejdsministeren og kulturministeren. Og er der forhold, som er uacceptable, så er jeg enig med spørgeren i, at det ikke ligner noget i et samfund som det danske.

Så min konklusion er som før: Det allerbedste ville være, hvis parterne selv kunne forhandle sig til rette.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg er glad for svaret og vil bare til allersidst spørge om en enkelt ting: Er det rigtigt opfattet, når jeg fortolker ministerens svar på den måde, at ministeren her har tilkendegivet, at hun vil arbejde for, at der bliver fundet en løsning, som også spillerne kan acceptere både med hensyn til transfersystemet og med hensyn til den interne voldgift?

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg sagde i den første del af mit svar på spørgsmålet, at jeg i dag skal have et møde med Idrættens Fællesråd. For mig at se må det i høj grad være et spørgsmål, som interesserer også idrætsverdenen, og jeg vil godt afvente denne drøftelse med idrættens ledere, før jeg konkret går videre. Men jeg vil så hurtigt som muligt finde frem til, hvor der ellers er brug for at sætte ind.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 224**7) Til miljøministeren af:****Karen Højte Jensen (KF):**

»Hvad er begrundelsen for, at ministeren i et svar til spørgeren (af 16. november 1993 på spørgsmål nr. S 192) vedrørende placering af Det Europæiske Miljøagentur ikke bekræfter, at agenturet skal placeres i forbindelse med Danmarks Miljøundersøgelser, CAT og Forskningscenter Risø ved Roskilde som forudsat i Miljøministeriets aktstykke nr. 157 af 15. april 1991?«

Skriftlig begrundelse

Allerede i 1990 argumenterede daværende miljøminister Lone Dybkjær i et detaljeret salgsprospekt for, at Det Europæiske Miljøagentur skulle placeres ved Roskilde. Yderligere foreligger der et dokument af 13. januar 1990, hvori Danmark indstiller til beslutningstagerne i Bruxelles, at agenturet placeres ovennævnte sted. Dette er senere ved aktstykket fulgt op af daværende miljøminister Per Stig Møller.

Karen Højte Jensen (KF):

Alle var jo meget glade, da det blev afgjort, at Danmark fik Miljøagenturet. Det skete efter

[Karen Højte Jensen]

en ihærdig indsats fra miljøministrene Lone Dybkjær og Per Stig Møller, som senere blev fulgt op af den nuværende miljøminister. Men i et svar til mig har miljøministeren afvist at bekræfte, at agenturet skal placeres ved Risø som forudsat i et aktstykke fra 15. april 1991, og som det i øvrigt var forudsat fra Danmarks side i forhandlingerne forud for beslutningen om placering af agenturet i Danmark. Ministerens afvisende svar har skabt stor forundring hos alle, der har været impliceret i denne sag. Jeg står med et blått salgsprospekt her, som er udarbejdet på initiativ af den tidligere miljøminister fru Lone Dybkjær, og på det er Risøområdet endog tegnet ind.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg deler helt fru Karen Højte Jensens glæde over topmødets beslutning om at placere Miljøagenturet i København, og jeg er også enig med hende i, at det er manges indsats, der i den forbindelse skal fremhæves.

Jeg vil gerne understrege, at det, topmødets beslutning går ud på, er, at agenturet skal placeres i Københavnsområdet. Københavnsområdet er et stort område, og det er derfor en opgave at finde den konkrete adresse i Københavnsområdet. Det kræver et tæt samarbejde med Kommissionen og Miljøagenturets bestyrelse, da det jo er Miljøagenturets bestyrelse, der træffer beslutningen om placeringen inden for rammen af Københavnsområdet. Det er en misforståelse at tro, at det er regeringen endsi-ge en tidligere regering, der træffer denne beslutning. Det gør Miljøagenturets bestyrelse, og i den forbindelse spiller det naturligvis en stor rolle, hvad Kommissionens holdning er.

Regeringen har for at forberede denne beslutning nedsat et embedsmandsudvalg med deltagelse af Statsministeriet, Udenrigsministeriet, Finansministeriet og Miljøministeriet. Udvalget har til opgave at drøfte de væsentlige spørgsmål med Kommissionen i forbindelse med etableringen af agenturet, herunder Miljøagenturets lokalisering. Miljøagenturets daglige drift finansieres jo af EF's budget, og jeg tror, at det er fornuftigt at drøfte spørgsmålene med Kommissionen, før regeringen gør sin indstilling færdig. Regeringen vil træffe sin beslutning på baggrund af indstillingen fra udvalget.

Spørgeren henviser til aktstykket fra 1991. Aktstykkets formål var at skabe hjemmel for afholdelse af udgifterne til etableringen, hvis Miljøagenturet kom til Danmark; det handlede derimod ikke om at træffe beslutning om agenturets lokalisering.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil spørge, om ministeren ikke kan bekræfte, at det er forudsat i aktstykket, at agenturet skal ligge ved Risø. Aktstykket blev vedtaget af alle Finansudvalgets partier. Mener ministeren ikke, at Socialdemokratiet har et troværdighedsproblem her, hvis det nu ikke ender med, at det bliver Risø som forudsat? Jeg vil bede ministeren bekræfte, at han til Roskilde Dagblad den 30. oktober 1993 har udtalt:

»Jeg har ikke fantasi til at forestille mig andre placeringer end området ved Risø.«

Vil ministeren nu løbe fra denne udtalelse?

Herudover vil jeg spørge, om ministeren kan bekræfte, at han har hyret et PR-firma til at varetage sine interesser med hensyn til placeringen af agenturet. I bekræftende fald vil jeg da spørge: Hvilket firma er det, og hvilken opgave har ministeren givet det?

Miljøministeren (Svend Auken):

Det sidste, fru Karen Højte Jensen spørger om, har jeg aldrig hørt. Mig bekendt er der ikke ansat noget PR-firma til at forestå denne opgave, men hvis fru Karen Højte Jensen har oplysninger, som jeg ikke har, så vil jeg være meget glad for at få dem.

Med hensyn til spørgsmålet om troværdighed eller ikketroværdighed tror jeg, at fru Karen Højte Jensen skal notere sig det, der blev svaret på hendes spørgsmål, nemlig at beslutningen om placeringen ikke træffes af den danske regering. Det er en beslutning, der træffes af Miljøagenturets bestyrelse – naturligvis efter indstilling fra den danske regering og efter indstilling fra Kommissionen. Men ingen af os kan være interesseret i at påtvinge Kommissionen og agenturets bestyrelse en placering, de ikke selv ønsker. Der er tale om en forhandlings sag og ikke om et diktat.

Derfor synes jeg, at det er lidet klædeligt, at fru Karen Højte Jensen, der er valgt i Roskildeområdet, bruger denne sag til at så tvivl om regeringens troværdighed.

[Miljøministeren]

Regeringen har ligesom den tidligere regering gjort et kæmpearbejde for at få Miljøagenturet til Danmark, og det må være det afgørende. Selve adressen må vi finde i et fornuftigt samarbejde med Kommissionen og Miljøagenturets bestyrelse.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg forstår på miljøministeren, at der naturligvis må komme en indstilling fra den danske regering. Jeg vil spørge, hvad den danske regering indstiller. Arbejder ministeren også her ud fra nærhedsprincippet, så det faktisk er Danmark, der får en stor rolle i afgørelsen?

Så vil jeg spørge, hvad miljøministeren mener der skulle få Kommissionen til at forkaste Risøområdet, når det i flere års forhandlinger har været forudsat, at det skulle være dér. Og hvad gør ministeren for at fastholde, at det skal være i Risøområdet?

Miljøministeren (Svend Auken):

Kommissionen har aldrig nogen sinde taget stilling til, om det skulle være Risø, og det har den nuværende regering heller ikke gjort, men jeg har sagt til Roskilde Dagblad, og jeg har sagt til andre, at vi heller ikke har nogen anden indstilling.

Vi arbejder i udvalget under regeringen, som jeg refererede til før, på at finde den bedst mulige placering, og den indstilling, vi kommer med, vil være én, der naturligvis harmonerer med Kommissionens, sådan at forstå, at vi arbejder på at få en fælles indstilling eller rettere en indstilling, som EF kan acceptere, og som opfylder de ønsker og de krav, de måtte formulere.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg synes, det er interessant, når ministeren siger, at den nuværende regering heller ikke har taget stilling. Er det virkelig rigtigt, efter at Socialdemokratiet i Finansudvalget ikke har gjort indsigelse mod, at det var en forudsætning, at Miljøagenturet skulle ligge i Risø? Det vil sige, at man nu overlader det til Kommissionen. Hvad er miljøministerens holdning i denne sag? Hvor mener miljøministeren at dette agentur skal ligge?

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige, at det, Finansudvalget har

taget stilling til, er et spørgsmål om en bevilgning. Den tidligere regering fremlagde Risø som sit bud. Der har ikke været forhandlet hverken med de politiske partier eller med Kommissionen – af gode grunde, fordi man jo ikke vidste, hvad beslutningen til sin tid ville blive.

Jeg synes ikke, der er nogen grund til at mistænkeliggøre det – synes jeg – rigtige formål, som vi prøver at opfylde, nemlig at både Danmark og EF skal være tilfredse. Når vi får en institution til Danmark, den første EF-institution, skal vi selvfølgelig sørge for at give den rammer, som gør, at arbejdet bliver optimalt. Man må da lægge vægt på – og det synes jeg også er udtryk for nærhedsprincippet – hvad den pågældende institutions beboere og brugere ønsker.

Jeg gør ikke min holdning op, og regeringen gør ikke sin holdning op, før disse ønsker og synspunkter er blevet belyst. Derfor er det altså ikke muligt for mig at svare på fru Karen Højte Jensens spørgsmål, før vi er færdige med undersøgelserne, og før vi er færdige med forhandlingerne med Kommissionen.

Der er masser af kommuner, der er interesseret i at få Miljøagenturet. Fru Karen Højte Jensen er valgt i Roskildeområdet. Dér slås man naturligvis for at få det til Roskilde. Andre er valgt i andre områder; de slås for at få det dertil. Regeringen har den opfattelse, at det først og fremmest er Danmark, der har fået placeret et agentur, og at vi må sørge for, at denne EF-institution, som er Danmarks første, virkelig bliver en succes, det vil sige, at folk bliver glade for at være her. Det og kun det er regeringen optaget af.

Karen Højte Jensen (KF):

Nu er der vel ikke noget odiøst i, at man slås for, at agenturet skal placeres dér, hvor det har været forudsat placeret hele tiden ifølge projektmateriale og alt muligt andet.

Det, jeg synes er interessant, er, at ministeren ikke vil melde ud. Jeg vil gerne spørge: Hvor slås ministeren for at dette miljøagentur skal placeres? Det synes jeg var interessant at få at vide. Hvilke argumenter har miljøministeren nu for, at det ikke skal ligge ved Risø? For jeg må vurdere ministerens udtalelser sådan, at det er hans holdning, at det skal det ikke.

Miljøministeren (Svend Auken):

Det er helt legitimt, at man slås for sit lokale område. Det er helt legitimt, at man slås for sin lokale valgkreds. Det ville være forargeligt at antyde, at der skulle være noget angribeligt i det.

Men iveren for at forsvare sit eget område fører undertiden til et ensidigt syn på både det, man læser, det, man ser, og det, man hører. Og fru Karen Højte Jensen er ingen undtagelse fra denne regel.

Jeg har ikke på noget tidspunkt taget afstand fra en placering i Risø. Jeg har alene sagt, at dette er en forhandlingssag med EF, det er en forhandlingssag med det nye miljøagentur, og regeringen vil komme med en indstilling, når vi kender EF's synspunkter, når vi kender kravene til den nye institution, og vi vil da prøve at varetage alle hensyn.

Så jeg har ikke sagt, det ikke kommer til at ligge i Risø; jeg har bare sagt, at vi ikke er klar til at tage beslutningen endnu.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Albrink, Sonja (CD): spm. nr. S 198
 Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 173 og 189
 Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 180 og 181
 Christensen, Jan Køpke (FP): spm. nr. S 174-176
 Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 147
 Gade (SF): spm. nr. S 138
 Gyldenkilde, Lilli (SF): spm. nr. S 99 (suppl. besv.) og 187
 Hansen, Eva Kjer (V): spm. nr. S 168 og 169
 Husmark, Birgitte (SF): spm. nr. S 128 og 133
 Jacobsen, Hanne Thanning (SF): spm. nr. S 184 og 185
 Jensen, Karen Højte (KF): spm. nr. S 192
 Jespersen, Jørn (SF): spm. nr. S 179 og 188
 Kirkegaard (KF): spm. nr. S 178
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 155, 195, 196 og 202
 Mathiasen, Lissa (S): spm. nr. S 186

- Møller, Rahbæk (SF): spm. nr. S 135
 Pedersen, Inger Stilling (KRF): spm. nr. S 208
 Pedersen, Thor (V): spm. nr. S 157
 Riishøj (SF): spm. nr. S 131
 Rønholt (KF): spm. nr. S 148

Spm. nr. S 198

Til *socialministeren* (11/11 93) af:

Sonja Albrink (CD):

»Vil ministeren drage omsorg for, at miljøforholdene i vuggestuen Egevang Nord, Egehegnet 16, Nærum, bliver bragt i orden, eller foranstalte flytning af børnene hurtigst muligt?«

Svar (17/11 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg lægger stor vægt på, at børn generelt har gode opvækstvilkår, herunder at de vokser op under de sundest mulige forhold.

Jeg har efter bistandsloven imidlertid ingen muligheder for at træffe beslutning om de miljømæssige forhold omkring daginstitutioner.

Den konkrete placering af daginstitutioner er et rent kommunalt ansvarsområde. Kommunerne har således efter bistandsloven pligt til at sikre, at dagtilbudene er egnede opholdssteder for den kategori af børn, for hvilke hvert enkelt dagtilbud er bestemt.

Det er således også kommunalbestyrelsen, der må vurdere, om en konkret daginstitution fysiske placering, herunder i nærheden af f.eks. højspændingsanlæg, motorvej og lignende, er forsvarlig og hensigtsmæssig.

Kommunalbestyrelsen kan i sin vurdering af de sundhedsmæssige forhold, herunder placeringen af institutionen, søge råd og vejledning hos embedslægen, ligesom embedslægen over for kommunalbestyrelsen kan påpege uhenigtsmæssigheder for så vidt angår de sundhedsmæssige forhold.

Spm. nr. S 173

Til *trafikministeren* (5/11 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvor langt er ministeren kommet i projekteringen af uddybningen af Tolkerenden?«

[Kim Behnke]

Begrundelse

Af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 384 (1992-93) fremgik det, at en uddybning af Tolkerenden ikke kunne komme på tale i 1993 som følge af manglende midler.

Af samme besvarelse fremgik imidlertid også, at en uddybning af Tolkerenden ville indgå i den landsomfattende trafikplan.

I besvarelsen ønskes oplyst, hvornår Tolkerendeprojektet kan forventes påbegyndt, og om der er afsat midler til projektering i 1994, samt hvor højt regeringen prioriterer denne sag.

Socialdemokratiske kandidater i kommunalvalgkampen i lokalområdet lover, at uddybningen af Tolkerenden vil blive aktuel. Gør disse kandidater regning uden vært?

Spørgeren håber, ministeren vil lade sig inspirere af de spørgsmålslydende kommentarer i begrundelsen og give en udtømmende besvarelse af spørgsmålet.

Svar (12/11 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

Som det fremgik af min besvarelse af spørgsmål nr. S 384 af 5. februar 1993, vil spørgsmålet om Tolkerendeprojektet indgå i trafikredegørelsen »Trafik 2005«.

Da det modtagne projektmateriale ikke umiddelbart var tilstrækkeligt og Grønsundområdet desuden er udepeget som EF-fuglebeskyttelsesområde, er der ved at blive foretaget en vurdering af de foreliggende trafikale analyser samt af de miljømæssige konsekvenser af en eventuel uddybning af Tolkerenden.

Regeringens overvejelser i forbindelse med Tolkerendeprojektet er således ikke afsluttet, og følgelig er der ikke optaget penge hertil på forslag til finanslov for 1994.

Spm. nr. S 189

Til statsministeren (9/11 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil statsministeren oplyse, om der er enighed i regeringen om, at regeringens krav om at lukke det svenske kernekraftværk Barsebäck er nonsens?«

Begrundelse

Forskningsministeren er i flere dagblade den 8. november 1993, bl.a. B.T., refereret for på et møde den 7. november 1993 at have betegnet det politiske indhold i det budskab, statsministeren leverede til den svenske statsminister om Barsebäck, som nonsens.

Spørgeren finder, at det er vigtigt at få afklaret, hvad regeringens politik med hensyn til Barsebäck's fortsatte drift er.

Forskningsministerens udtalelser angiver, at der internt i regeringen eksisterer en divergens med hensyn til krav til Barsebäck. En intern divergens i regeringen vil svække forhandlingspositionen over for Sverige og i øvrigt skabe en fornyet og unødvendig tiltagende frygt i befolkningen.

Derfor er det vigtigt, at statsministeren gør nøjagtig rede for regeringens holdning til Barsebäck, samt hvorledes forskningsministerens udtalelser skal tolkes i denne sammenhæng, herunder præcis hvad i regeringens politik med hensyn til Barsebäck der er nonsens.

Svar (17/11 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Det er regeringens klare opfattelse, at atomkraftværket Barsebäck er fejlplaceret, og at det derfor bør afvikles snarest muligt.

Jeg havde lejlighed til at drøfte spørgsmålet med min svenske kollega, statsminister Carl Bildt, ved Nordisk Råds møde i Mariehamn den 8. november. Vi aftalte, at den danske indenrigsminister og den danske energiminister nu skal mødes til en politisk dialog med den svenske miljøminister og den svenske industri- og energiminister. Regeringen vil på mødet fremføre det danske krav om en hurtig afvikling af Barsebäckværket.

Spm. nr. S 180

Til justitsministeren (8/11 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Hvilke retningslinjer findes der i dag for kønsskifteoperationer, og hvad er det typiske forløb fra ønske til overstået operation?«

Begrundelse

Så vidt spørgeren bekendt er kønsskifteope-

[Tom Bøhnke]

rationer kun sporadisk omfattet af lov om sterilisation og kastration, hvorimod egentlige retningslinjer slet ikke findes.

Svar (18/11 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har jeg indhentet en udtalelse fra Civilretsdirektoratet, der har oplyst følgende:

»Gennemførelse af kønsskifte forudsætter en kastration. Reglerne herom findes i lov om sterilisation og kastration, jf. lovbekendtgørelse nr. 632 af 15. september 1986 om sterilisation og kastration med senere ændringer, og bekendtgørelse nr. 98 af 12. marts 1978 om sterilisation og kastration. (Fremsættelse af anmodning m.v.).

Ifølge § 13 i lov om sterilisation og kastration kan en person få tilladelse til kastration, hvis ansøgerens kønsdrift medfører betydelige sjælelige lidelser eller social forringelse.

Ansøgninger om kastration underkastes en meget grundig behandling med henblik på at sikre, at betingelserne efter denne bestemmelse er opfyldt, og at indgrebet er til bedste for ansøgeren.

Behandlingen af ansøgninger sker i et samarbejde mellem Civilretsdirektoratet, Retslægerådet og Sexologisk Klinik på Rigshospitalet. Tilladelsen meddeles af Civilretsdirektoratet.

Det typiske forløb af en sag vedrørende kønsskifte er, at Civilretsdirektoratet efter at have modtaget en ansøgning om tilladelse til foretagelse af en kønsskifteoperation kontakter Sexologisk Klinik på Rigshospitalet, hvor ansøgeren normalt har gået til observation i en periode.

Baggrunden for denne observationsperiode, der sædvanligvis strækker sig over minimum 2-3 år, er, at ansøgeren skal vurderes med henblik på, om betingelserne for kastration er opfyldt, herunder om ansøgerens ønske er stabilt, således at der er ringe risiko for senere fortrydelse eller skadevirkninger. Sexologisk Klinik udarbejder herefter en erklæring til brug for Civilretsdirektoratets afgørelse.

Såfremt Sexologisk Klinik støtter patientens kastrationsønske, anmoder Civilretsdirektoratet Retslægerådet om en udtalelse. I modsat fald stilles sagen normalt i bero på yderligere observation.

Når Retslægerådets svar foreligger, træffer Civilretsdirektoratet afgørelse i sagen. I praksis lægger Civilretsdirektoratet afgørende vægt på udtalelsen fra Retslægerådet.

Får ansøgeren tilladelse til kastration med henblik på kønsskifte, vil den pågældende efter stedfunden operation få tilladelse til ændring af navn og CPR-nummer.»

Jeg skal henholde mig til Civilretsdirektoratets udtalelse.

Spm. nr. S 181

Til *socialministeren* (8/11 93) af:

Tom Bøhnke (FP):

»Vil ministeren i samarbejde med justitsministeren foranledige reglerne ændret således, at en situation som omtalt i spørgsmål nr. S 56 og nr. S 63 om børnebidragsstørrelsen i Norden og resten af verden i fremtiden undgås?«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 56 til socialministeren og nr. S 63 til justitsministeren samt svarene på disse.

Foreløbigt svar (17/11 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

I anledning af spørgsmålet har jeg anmodet justitsministeren om bidrag til besvarelsen. Jeg vender tilbage med et svar, når jeg har modtaget justitsministerens bidrag.

Spm. nr. S 174

Til *sundhedsministeren* (5/11 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om tilfældet fra Esbjerg, hvor en 47-årig kvinde døde, efter at en vagtlæge nægtede at komme på sygebesøg i hendes hjem?«

Begrundelse

I dagbladet B.T. og dagbladet Jydske Vestkysten blev det i en artikel den 3. november 1993 oplyst, at en 47-årig kvinde døde, efter at en vagtlæge nægtede at komme på sygebesøg i hendes hjem. Hendes mand havde forinden i halvanden time vedvarende forsøgt at overbevise lægen om, at det var vigtigt at komme.

[Jan Køpke Christensen]

Spørgeren finder det overordentlig vigtigt, at Folketinget orienteres fuldt ud om det præcise hændelsesforløb i nævnte sag med henblik på at vurdere, om en ændring af det eksisterende vagtlægesystem er tiltrængt.

Svar (17/11 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Der er tale om et meget ulykkeligt hændelsesforløb, som nøje bør undersøges. Sundhedsstyrelsen har derfor anmodet embedslægeinstitutionen for Ribe Amt om at rette henvendelse til den lokale politimyndighed med henblik på en politimæssig undersøgelse af hændelsesforløbet.

Spm. nr. S 175

Til *sundhedsministeren* (5/11 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Mener ministeren, at den tragiske hændelse med den 47-årige kvindes dødsfald i Esbjerg, der indtrådte, efter at hendes mand i halvanden time forgæves havde søgt at få en vagtlæge til at komme, giver anledning til at ændre vagtlægesystemet?«

Begrundelse

I dagbladet B.T. og dagbladet JydskeVestkysten blev det i en artikel den 3. november 1993 oplyst, at en 47-årig kvinde døde, efter at en vagtlæge nægtede at komme på sygebesøg i hendes hjem. Hendes mand havde forinden i halvanden time vedvarende forsøgt at overbevise lægen om, at det var vigtigt at komme. Lægevagten meddelte, at manden skulle ringe igen en time efter, hvis konen stadig ikke havde det bedre. Da manden ringede igen og oplyste, at konen endnu ikke havde det bedre, meddelte lægen, at manden kunne køre hende til lægevagten. På vej til lægevagten mistede hun bevidstheden. Ved ankomsten til Esbjerg Centralsygehus var hun død.

Spørgeren finder, at det nævnte eksempel illustrerer, at det eksisterende vagtlægesystem fungerer dårligt, samt at det er forbundet med store problemer og vanskeligheder at foretage kvalificerede diagnoser gennem telefonen og gennem tredjepersoner, hvorfor en ændring af vagtlægesystemet er tiltrængt.

Spørgeren finder det vigtigt, at der i nævnte sag kommer en principiel politisk tilkendegivelse fra ministeren om, at såfremt nævnte tragiske hændelse er en konsekvens af den måde, hvorpå vagtlægesystemet fungerer, bør det ændres, så der opstår en lang tid større patientsikkerhed.

Svar (17/11 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Spørgsmålet har været forelagt Sundhedsstyrelsen, som ikke i øjeblikket kan udtale sig om, hvorvidt tilrettelæggelsen af vagtlægeordningen i Ribe Amt er kritisabel eller ikke kritisabel. Det må afvente resultatet af den politimæssige undersøgelse, jf. besvarelsen af spørgsmål nr. S 174.

Spm. nr. S 176

Til *sundhedsministeren* (5/11 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at udarbejde retningslinjer over for de læger, der deltager i vagtlægeordningen, om hvordan de bør forholde sig over for patienter og eventuelle tredjepersoner, der henvender sig telefonisk til lægevagten på vegne af andre syge, med henblik på at undgå fejl i diagnosticering, manglende behandling og lægeligt indgreb, der i værste fald har døden til følge?«

Begrundelse

I dagspressen er der den 3. november 1993 refereret en hændelse om så lang ventetid på adgang til vagtlæge, at det medførte, at en 47-årig kvinde fra Esbjerg døde.

Dette tragiske dødsfald kunne ifølge spørgerens opfattelse være undgået, såfremt pågældende læge havde reageret anderledes og f.eks. øjeblikkeligt havde henvist til skadestue eller accepteret øjeblikkeligt at modtage nævnte kvinde.

Det er uacceptabelt, at bestemte læger ikke reagerer tilstrækkelig snarrådigt til at indse, at bestemte symptomer måske ikke er korrekt gengivet fra tredjepersoner, samt at der måske gemmer sig alvorlige sygdomme eller lidelser under symptomer, der ikke umiddelbart forekommer særlig smertefulde.

[Jan Køpke Christensen]

Med henblik på at undgå gentagelser af det tragiske tilfælde fra Esbjerg bør der derfor ifølge spørgeren udarbejdes klare og utvetydige retningslinjer for, hvordan vagtlæger bør agere over for telefoniske henvendelser.

Svar (17/11 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Efter overenskomsten mellem den offentlige sygesikring og de praktiserende læger er vagtordningen som hovedregel tilrettelagt som en telefonvisiteret vagtordning.

Ordningen er telefonbetjent af praktiserende læger, som har erfaring med telefoniske henvendelser fra patienter, deres pårørende og andre.

En vurdering af, om der er behov for retningslinjer for vagtlægers behandling af telefoniske henvendelser, må afvente resultatet af den politimæssige undersøgelse.

Spm. nr. S 147

Til *trafikministeren (2/11 93)* af:

Tommy Dinesen (SF):

»Kan ministeren oplyse, om der er planer for at udvide katamaranruten mellem Kalundborg og Århus med en ekstra færge f.eks. til sommerkøreplanen med baggrund i den succes, som der belægningsmæssigt har været indtil nu?«

Begrundelse

Selv om der ikke har været reklameret ret meget for hurtigruten mellem Kalundborg og Århus og det tilknyttede IC 3-tog, kan det konkluderes, at ruten belægningsmæssigt klarer sig fint. Specielt på de store trafikdage ligger passagertallet højt, og det forlyder, at der på disse dage afvises passagerer, der ellers ville benytte ruten, hvis det var muligt.

Det er over for undertegnede endvidere oplyst, at DSB har fået tilbudt endnu en katamaranfærge til overfarten, men ikke har svaret derpå.

Svar (9/11 93):

Trafikministeren (Helge Mortensen):

DSB er glad for den succes, katamaranruten mellem Kalundborg og Århus er blevet. Sam-

men med Intercitysystemet over Storebælt er der tale om et samlet trafikudbud af høj klasse, der i år har haft en markant fremgang i antal kunder og markedsandele i øst-vest-trafikken.

Katamaranruten er en del af Intercitysystemet og er et spidsprodukt i dette. Hele Intercitysystemet bliver markedsført kraftigt netop med stor vægt på Intercityforbindelsen via Kalundborg og Århus.

Der har endnu ikke været en totalt udsolgt afgang på ruten, men 2. klasse har været udsolgt nogle gange. DSB vil derfor åbne mulighed for, at passagerer med billet til 2. klasse kan benytte 1. klasse mod en lavere merpris for at sikre, at kapaciteten udnyttes fuldt ud i weekenderne.

DSB vurderer, at der ikke er økonomisk basis for at indsætte endnu en katamaranfærge på ruten.

Spm. nr. S 138

Til *miljøministeren (29/10 93)* af:

Gade (SF):

»Vil ministeren i forlængelse af svar på spørgsmål nr. S 908 af 2. juni 1993 om Tadre Mølle oplyse, hvilken indstilling Skov- og Naturstyrelsen er kommet med, samt hvordan ministeren på denne baggrund vil sikre offentlighedens adgang til møllen samt sikre en moralsk forsvarlig løsning, som også opfylder de tilsagn, som Marie Hansen fik ved overdragelsen af møllen til staten?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 908 fra sidste samling.

Svar (8/11 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg kan i fortsættelse af mit tidligere svar af 8. juni 1993 oplyse, at Skov- og Naturstyrelsen for øjeblikket på baggrund af den udarbejdede rapport om Tadre Mølle samt beslutningerne i Hvalsø Kommune og Roskilde Amt er ved at udarbejde en indstilling i sagen. Styrelsen forventer, at en indstilling kan foreligge omkring den 20. november 1993.

I rapporten om Tadre Mølle skitseres forskellige anvendelsesmuligheder, og det foreslås som første prioritet, at ejendommen forbli-

[Miljøministeren]

ver i statsligt eje, men at brugsretten overdrages til lokale myndigheder, organisationer m.v. Hvalsø Kommune og Roskilde Amt har efterfølgende givet tilsagn om et årligt driftstilskud på 200.000 kr.

Jeg vil nøje vurdere sagen på grundlag af Skov- og Naturstyrelsens indstilling. Jeg er naturligvis fortsat indstillet på en løsning, der respekterer de særlige interesser og hensyn, der knytter sig til ejendommen, herunder også hensynene til den tidligere ejer.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:**Ad spm. nr. S 99**

Fra socialministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Lilli Gyldenkilde (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 1314, var sålydende:

Til *socialministeren* (20/10 93) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren omgående gribe ind over for de kommuner, der ikke tillader bistandsmodtagere at være valgtilforordnede uden at trække hver en krone, de får herfor, fra i bistands-hjælpen?«

Supplerende svar (9/11 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

I begrundelsen henvises til reglerne for efterlønsmodtagere og modtagere af arbejdsløshedsdagpenge, hvorefter der ifølge spørgeren ikke sker fradrag i dagpengene, hvis vedkommende er f.eks. valgtilforordnet.

Med henblik på at få foretaget en nærmere vurdering af, om de vederlag/diæter, der udbetales til valgtilforordnede, kan henføres til de tilfælde, hvor der ikke skal ske fradrag i hjælpen, har jeg som nævnt i mit foreløbige svar af 26. oktober 1993 bedt Indenrigsministeriet om at få oplyst, hvor meget der udbetales, og hvad beløbet ydes til dækning af.

Indenrigsministeriet har oplyst følgende:

»Ifølge § 31, stk. 3, i lov nr. 271 af 13. maj 1987 om valg til Folketinget og lov nr. 140 af 8. marts 1989 om kommunale valg ydes der di-

æter til valgbestyrelsens medlemmer, valgstyrelere og de tilforordnede vælgere for deres virksomhed i forbindelse med valget. Diæterne ydes efter reglerne i lov om kommunernes styrelse (lovbekendtgørelse nr. 526 af 22. juni 1993).

I henhold til Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 81 af 19. februar 1993, § 3, udgør diætbeløbet for deltagelse i møder, kurser m.v. 300 kr. pr. dag. For dage, hvor hvervet beslaglægger mere end 4 timer, ydes 600 kr.

Hvervet som tilforordnet vælger beslaglægger normalt mere end 4 timer, hvorfor diætbeløbet normalt udgør 600 kr. pr. dag.

Diæter, der ydes efter reglerne i valglovene, har, ligesom diæter, der ydes efter reglerne i lov om kommunernes styrelse, karakter af en særlig form for vederlag for mødedeltagelse og varetagelse af lignende hverv i kommunalt regi. Diæter til valgstyrelere og tilforordnede vælgere anses ikke for at være A-indkomst, jf. Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 330 af 28. maj 1991, § 22, nr. 5. Diæter er derfor B-indkomst.«

Som det fremgår af bistandslovens § 38, er det hovedreglen, at der i den beregnede hjælp fradrages pågældendes og ægtefællens indtægter. Forinden nedsættes indtægterne dog med de nødvendige udgifter til arbejdsredskaber og -beklædning samt til transport i forbindelse med erhvervelse af indtægterne. For feriegodtgørelse, invaliditetsbeløb m.v. samt ydelser fra godkendte fonde og lignende gælder særlige regler.

Desuden fremgår det af § 38, stk. 5, at personer, der har modtaget kontanthjælp i en sammenhængende periode på 3 måneder eller derover, kan have arbejdsindtægter på indtil 1.000 kr. pr. måned efter skattetræk, uden at der sker fradrag i hjælpen, dog maksimalt 6.000 kr. Denne mulighed for fradragsfri indtægt gælder imidlertid udelukkende arbejdsindtægter. Diæter og lignende vil derfor efter Socialministeriets opfattelse ikke være omfattet af § 38, stk. 5.

Jeg vedlægger lovens § 38 i dens fulde ordlyd (i den indtil den 1. januar 1994 gældende affattelse) til orientering. (Ikke optrykt her).

Der er ikke efter loven adgang til at se bort fra indtægter ud over de særlige tilfælde, der nævnes i § 38.

[Socialministeren]

I de tilfælde, hvor en kontanthjælpsmodtager eller dennes ægtefælle har indtægter, der skal fradrages i hjælpen, skal kommunen imidlertid nedsætte indtægten med udgifter til transport, jf. lovens § 38, stk. 1, 2. pkt. For indtægter, der er B-indkomst, anføres i Socialministeriets vejledning af 17. februar 1989 om ændring af vejledning om kontanthjælp, pkt. 7, at der bør ske henvendelse til skattemyndighederne med henblik på fastlæggelse af, hvorledes indtægten skal beskattes, og hvorledes skatten opkræves, således at der så vidt muligt kan ske samtidig beskatning af B-indkomsten. I så fald foretages fradraget i kontanthjælpen med nettobeløbet (som ved A-indkomst). I tilfælde, hvor det ikke er muligt at få fastsat en »samtidigsskat« af B-indtægten, må det bero på en konkret vurdering, om der kan tages hensyn til skat af B-indkomsten ved fradrag af indtægter i kontanthjælpen.

På baggrund af reglerne i bistandslovens § 38 sammenholdt med oplysningerne fra Indenrigsministeriet er der efter Socialministeriets opfattelse ikke grundlag for at undtage diæter fra de indtægter, der skal fradrages i kontanthjælpen. Jeg har derfor ikke mulighed for at pålægge kommunerne at bortse fra denne indtægt ved udbetalingen af kontanthjælp.

Jeg er imidlertid enig med spørgeren i, at det er vigtigt, at alle kan deltage på lige fod i borgerligt ombud som valgtilforordnet. Derfor er jeg også gået i gang med at få undersøgt mulighederne for en lovændring, herunder omkostningerne for det offentlige ved en sådan ændring.

Spm. nr. S 187

Til *justitsministeren* (9/11 93) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren oplyse, om det er korrekt, at kvinder i 1993 bliver registreret ved offentlige myndigheder på deres mænds CPR-nummer, og hvad agter ministeren i givet fald at foretage sig, for at kvinder kan blive betragtet som selvstændige individer med eget CPR-nummer?«

Begrundelse

Behøves ikke, kvinder er selvstændige individer.

Svar (18/11 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af det stillede spørgsmål indhentet en udtalelse fra Registertilsynet, der bl.a. har anført følgende:

»Registertilsynet er ikke i besiddelse af en samlet oversigt over, hvilke indgangsnøgler der anvendes i de offentlige registre (kommunale, amtskommunale og statslige), og spørgsmålet kan ikke afgøres ud fra de registerforskrifter, der måtte være fastsat for det enkelte registers opbygning og drift. Registertilsynet kan derfor ikke med sikkerhed oplyse, om der findes offentlige registre, hvori kvinder bliver registreret ved deres ægtefælles personnummer, men umiddelbart er Registertilsynet ikke bekendt med offentlige registre, hvori oplysningerne i de enkelte sager kun vedrører én ægtefælle, men hvor den anden ægtefælles personnummer er indgangsnøglen til oplysningerne i registeret.

Derimod kan der forekomme registre, hvori oplysningerne i den enkelte sag kan henføres til flere personer, f.eks. en familie, og hvor det ud fra administrative hensyn er fundet hensigtsmæssigt kun at benytte enten mandens eller kvindens personnummer som indgangsnøglen i det pågældende register.

Det skal i øvrigt bemærkes, at det er den registeransvarlige myndighed, der har ansvaret for driften af sine registre og for tilrettelæggelsen af registrenes førelse, herunder retningslinjerne for registrenes indgangsnøgler.

Inden for Justitsministeriets område kan det blandt andet nævnes, at Rigspolitiet telefonisk over for Registertilsynet har oplyst, at ingen af politiets centrale registre – der omfatter Det Centrale Kriminalregister, Centralregisteret for Motorkøretøjer, Kørekortregisteret og Pasregisteret – er tilrettelagt på en sådan måde, at kvinder bliver registreret ved deres mands personnummer. Den enkelte person bliver i alle tilfælde registreret ved sit eget personnummer.

Registertilsynet skal tillige henlede opmærksomheden på reglerne i § 25 i Indenrigsministeriets cirkulære nr. 46 af 24. marts 1993 om folkeregistrering. Det fremgår af § 25, stk. 1, at hvor personnummer anvendes som journalnummer, bør registrering så vidt muligt foretages under den enkelte persons eget personnummer. Såfremt det under et forvaltningsområde er nødvendigt at henføre flere personer til

[Justitsministeren]

samme sag, kan forvaltningen selv afgøre, hvorledes den interne sagsregistrering tilrettelægges mest hensigtsmæssigt, herunder også ud fra ligestillingsmæssige hensyn. Af cirkulærets § 25, stk. 2, fremgår, at hvis personnummer anvendes ved henvendelse fra en offentlig forvaltning til en person, skal personens eget personnummer anføres, ligesom en person alene må afkræves oplysninger om eget personnummer ved henvendelse til forvaltningen.«

Justitsministeriet kan henholde sig til Registertilsynets oplysninger.

Spm. nr. S 168

Til *finansministeren* (5/11 93) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke samspilsproblemer der er tale om, samt hvilke pensionister der bliver ramt af samspilsproblemer, og hvor mange pensionister der vil blive ramt af de nye samspilsproblemer?«

Begrundelse

Af finansredegørelsen fra oktober 1993 fremgår det, at samspilsproblemerne på ny er forøget som følge af bruttoficeringen af folkepensionen, hvor en større del af pensionen er gjort indkomstafhængig.

Svar (17/11 93):

Finansministeren (Lykketoft):

Betegnelsen »samspilsproblem« anvendes normalt om den situation, der opstår, når en indkomstfremgang samtidig medfører højere skat og aftrapning af sociale ydelser.

Samspillet mellem aftrapningen af de indkomstafhængige sociale ydelser og indkomstbeskatningen kunne tidligere i ekstreme situ-

ationer medføre, at en stigning i den supplerende indkomst gav et fald i den disponible indkomst. Ved »samspilsløsningen« i 1987 blev aftrapningen af de indkomstafhængige sociale ydelser ændret, således at der ikke sker samtidig aftrapning af flere ydelser.

Betydningen af samspilsproblemer måles sædvanligvis ved de såkaldte sammensatte marginalprocenter. Herved forstås den kombinerede virkning af skat, regulering af pension og aftrapning af boligydelse ved en forøgelse af indkomsten.

Skattereformen indebærer, at samspilsproblemerne er reduceret, fordi skattereformen betyder lavere skatteprocenter.

Tabel 1 viser den reduktion i marginalprocenterne, som sker med skattereformen.

Tabel 1: Marginal indkomstskat før og efter skattereformen

Indkomst	Marginalskat (pct.)		
	1993	1994	1998
28.501–130.000	50,63	44,7	38,2
130.001–168.000	52,2	49,2	44,2
168.001–240.000	58,2	54,2	44,2
over 240.000	68,7	65,7	58,7

I tabel 2 er det søgt illustreret, hvad de lavere marginalprocenter betyder for pensionisternes samspilsproblemer. I tabellen er alle pensionistfamilier opdelt efter deres sammensatte marginalprocent, både i dag, efter skattereformens indførelse i 1994, og når skattereformen er fuldt gennemført. Fordelingen af pensionister i tabel 2 er sket på grundlag af lovmodellsystemet. Beregningerne sker ved at frudsætte en indkomstfremgang på 10.000 kr. i privat pension for pensionisthusstande.

[Finansministeren]

Tabel 2: Den procentvise fordeling af pensionistfamilier efter den sammensatte marginalprocent (skat, pension og boligydelse) beregnet på lovmodellen.

Sammensat marginalpct.	Gældende regler 1993	Skattereform og 1994 brutto-pensionsreform	Reform »slutvirkning«
0-50	44	56	68
50-60	31	23	19
50-70	18	16	11
Over 70	7	5	2
I alt 801.700 pensionistfamilier	100	100	100

Resultatet af denne beregning er efter tabel 2, at mens 7 pct. af pensionistfamilierne havde en sammensat marginalprocent på over 70, falder andelen til 5 pct. i 1994 og til kun 2 pct., når skattereformen og omlægningen af de sociale ydelser er fuldt gennemført.

På side 286 i Finansredegørelsen 1993 anvendes betegnelsen »samspilsproblemer« i en anden betydning, end den normalt anvendes. I FR93 anvendes betegnelsen i forbindelse med opsparingsincitamenterne for den marginale pensionsopsparing.

Jeg beklager, hvis den lidt upræcise anvendelse af betegnelsen »samspilsproblem« har givet anledning til misforståelser.

Spm. nr. S 169

Til *socialministeren* (5/11 93) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Vil ministeren oplyse antallet af pensionister, der udelukkende modtager folkepensionens grundbeløb?«

Svar (12/11 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Af nedenstående tabel fremgår, hvor mange pensionister der pr. 1. januar 1993 ikke modtog pensionstillæg.

Ved ændring af skatte- og pensionsreglerne pr. 1. januar 1994 hæves det indkomstafhængige pensionstillæg. Aftrapningsstrækkets længde er afhængig af pensionstillæggets størrelse. Et større tillæg vil derfor betyde, at flere pensionister vil få pensionstillæg. I sidste kolonne i tabellen er anført den procentvise andel af pensionister uden pensionstillæg i 1994. Det

fremgår, at andelen af pensionister, der ikke modtager pensionstillæg på grund af indtægtsregulering, vil falde til 15 pct.

Pensionister med kontantpension uden pensionstillæg sammenholdt med alle pensionister

	1. jan. 1993 antal	1. jan. 1993 procent	1994 procent
Førtidspensionister uden pensionstillæg ...	51.285	20	18
Førtidspensionister i alt	256.226	100	100
Folkepensionister uden pensionstillæg ...	130.808	19	14
Folkepensionister i alt	687.119	100	100
Pensionister uden pensionstillæg ...	182.093	19	15
Pensionister i alt ..	943.345	100	100

Anm.: 5.469 pensionister, heraf 1.404 folkepensionister, modtog pr. 1. januar 1993 heller ikke grundbeløbet som følge af indtægtsregulering eller bopælskriteriet. 1994-tallet er på basis af de nye pensions- og skatteregler. Ved beregningen af andelen af pensionister uden pensionstillæg i 1994 er der set bort fra, at alle reelt enlige pensionister vil modtage et indkomstuafhængigt særligt pensionstillæg i 1994.

Spm. nr. S 128

Til *sundhedsministeren* (25/10 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvor mange læger har indtil nu gennemgået det af Sundhedsstyrelsen i 1986-87 bebudede uddannelsesprogram for kommende hjertekirurger, hvor mange står i dag over for at afslutte specialistuddannelsen, og hvornår forventer ministeren at der vil være balance mellem udbudet af hjertekirurger og det nødvendige og tilstrækkelige antal operationer?«

Begrundelse

Situationen med manglende hjertekirurgkapacitet har været gældende i en årrække, og da behovet for hjertekirurgi blev diskuteret i 1986-87, oplyste Sundhedsstyrelsen, at der ville blive tilrettelagt et omfattende uddannelsesprogram for kommende hjertekirurger bl.a. med brug af udlandsophold for de pågældende, så man kunne opnå rutine.

Svar (12/11 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har i anledning af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen. Sundhedsstyrelsen oplyser, at fra 1981 til 1992 har 37 læger opnået speciallægeanerkendelse i thoraxkirurgi, heraf 28 i perioden 1987-1992. I 1993 har 5 læger indtil nu opnået speciallægeanerkendelse. I perioden 1981-1993 er således i alt 42 læger blevet anerkendt som speciallæger i thoraxkirurgi.

Afslutningen af specialistuddannelsen skal normalt suppleres med yderligere klinisk træning, før man selvstændigt kan foretage hjerteoperationer. Det sker normalt ved fortsat ansættelse i 1. reservelæge- eller afdelingslægestilling.

Det er Sundhedsstyrelsens opfattelse, at der ud over de 42 speciallæger på området er ca. 20 læger i uddannelsesforløb inden for thorax-/hjertekirurgi.

Med henblik på bl.a. at kunne fremskynde uddannelsen så meget som muligt for disse læger og at opnå mere aktuel, detaljeret oversigt gennemfører Sundhedsstyrelsen nu en enquete, som kan belyse, hvilke læger der befinder sig i uddannelse i thorax-/hjertekirurgi. Jeg vil orientere spørgeren om resultatet af undersøgelsen, når den foreligger.

Samlet set vurderer Sundhedsstyrelsen, at der forventes at være det tilstrækkelige antal

thoraxkirurger til at opfylde den aftalte hjer-teudbygningsplan med udgangen af 1995. Reservekapaciteten og dermed sikkerheden er imidlertid så lille, at det bliver nødvendigt med en stram styring og et tæt samarbejde mellem hjertecentrene, således at udbygningstakten sker med den bedst mulige udnyttelse af thoraxkirurgernes kapacitet.

Spm. nr. S 133

Til *sundhedsministeren* (26/10 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvorledes vil ministeren sikre sig, at Folketinget og ministeren selv bliver fuldt informeret om spørgsmål vedrørende rengøringen på Rigshospitalet?«

Begrundelse

Det svar, som ministeren giver på spm. nr. S 4 i folketingsåret 1993-94, stillet den 4. oktober 1993 og besvaret den 13. oktober 1993, viser sig på baggrund af den efterfølgende debat at have været helt utilstrækkeligt. Dette ses bl.a. af, at en rengøringsleder er blevet forflyttet på baggrund af de oplysninger, som nu er kommet frem, men som har været kendt igennem længere tid på hospitalet. Det drejer sig ud over mangelfuld eller ikkeeksisterende instruktion af rengøringsmedarbejderne om vask på for lav temperatur af rengøringsklude fra epidemiafdelingen (med efterfølgende risiko for smittespredning) tillige om manglende overholdelse af sikkerhedsforskrifter ved transport af brugt »moppegarn« fra afdelinger med høj smitterisiko til vaskeri (med risiko for smittespredning også til medarbejdere).

Svar (12/11 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har i anledning af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigshospitalets direktion. Direktionen oplyser, at rengøringen på Rigshospitalet i forbindelse med privatiseringen i 1992 blev tilrettelagt ud fra en nøje gennemgang af krav til rengøringsstandarden i stort set alle rum på hospitalet. Rengøringsstandarden blev blandt andet beskrevet gennem, hvor tit de forskellige rum skal rengøres.

Samtidig blev der indført et kontrolsystem, hvor der gennemføres daglige målinger efter

[Sundhedsministeren]

en model, der er aftalt med Jydsk Rengøring A/S. Det er direktionens opfattelse, at disse kontroller har virket, og at Jydsk Rengøring A/S nu opfylder kontrakten. Kontrollen fortsættes imidlertid for at sikre en fortsat kontraktopfyldelse.

Direktionen oplyser endvidere, at det hele tiden har været forudsat, at der skulle gennemføres en generel evaluering af den opnåede rengøringsstandard, når der var opnået et stabilt rengøringsniveau svarende til kontraktens krav. Direktionen har derfor taget initiativ til, at det nu vurderes, om de i udbudet fastsatte standarder og frekvenser på nogle områder hensigtsmæssigt kan øges.

Med besvarelse af spm. nr. S 4 oplyste jeg spørgeren om, hvordan instruktion af rengøringspersonale forløber, samt om, at Rigshospitalet gennemfører regelmæssig kontrol af, om den aftalte rengøringsstandard opnås.

Rigshospitalet har nu over for mig oplyst, at der i den seneste tid er opstået nogle enkelte brud på de retningslinjer, der gælder for rengøringen med hensyn til overholdelse af forskrifter for hygiejne m.v. Disse sager er naturligvis beklagelige, og jeg har derfor indskærpet over for Rigshospitalet, at direktionen omgående underretter mig, når direktionen bliver opmærksom på væsentlige afvigelser i forhold til den aftalte rengøringsstandard.

Det skal afslutningsvis bemærkes, at Rigshospitalet endvidere har oplyst, at professor Niels Højby, mikrobiologisk afdeling, der har det lægefaglige ansvar for hospitalshygiejnen, med hensyn til disse enkeltstående brud på retningslinjerne har kunnet konstatere, at der i intet tilfælde har været tale om fejl af reel betydning for patienternes helbredstilstand.

Spm. nr. S 184

Til *undervisningsministeren* (8/11 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvilke regler er gældende for offentliges og privates adgang til at opsøge gymnasierne for hvervning af elever til ledere i institutioner og virksomheder?«

Begrundelse

Af Morgenavisen Jyllands-Posten den 8. november 1993 fremgår det, at chefen for Forsvarets Værnepligt & Rekruttering, oberstløjtnant

Jens-Christian Lund, har planer om at sende i hundredvis af officerer på charmeoffensiv på landets gymnasier for udvælgelse af ledere. Det er fuldt acceptabelt, hvis elever enkeltvis tager initiativ til at få oplysninger om vilkårene for en officersuddannelse som led i den almindelige orientering om mulighederne efter bestået studentereksamen, men jeg er dybt forundret, hvis det viser sig, at forsvaret uopfordret kan forbruge elevernes tid til at håndplukke potentielle emner til en fremtidig karriere i forsvaret.

Svar (17/11 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Der er ingen deciderede regler om »hvervning«, men studie- og erhvervsvejledning – såvel individuel som kollektiv – indgår som en del af undervisningen på et gymnasium, og det kan meget vel tænkes, at orientering om uddannelses- og erhvervs muligheder inden for forsvaret indgår i studievejledningen f.eks. i form af besøg af en gæstelærer. Endvidere deltagere forsvaret ofte i de studieorienterede møder, der afholdes én gang årligt på gymnasierne.

Såvel den individuelle som den kollektive studie- og erhvervsvejledning varetages af studievejlederne og planlægges i samarbejde med eleverne og de potentielle aftagere.

Det ligger i sagens natur, at elevernes faglige undervisningstid naturligvis ikke anvendes til andre formål end undervisning og dermed forbundne opgaver.

Spm. nr. S 185

Til *forsvarsministeren* (8/11 93) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvilke instrukser/rammer er udstukket for og hvor mange officersmandtimer er afsat til den påtænkte charmeoffensiv på gymnasierne for at skaffe ansøgere med lederevner til de ledige pladser på officerssskolerne?«

Begrundelse

Af Morgenavisen Jyllands-Posten den 8. november 1993 fremgår det, at chefen for Forsvarets Værnepligt & Rekruttering, oberstløjtnant Jens-Christian Lund, har planer om at sende i hundredvis af officerer på charmeoffensiv på

[Hanne Thanning Jacobsen]

landets gymnasier for udvælgelse af ledere. Det er fuldt acceptabelt, hvis elever enkeltvis tager initiativ til at få oplysninger om vilkårene for en officersuddannelse som led i den almindelige orientering om mulighederne efter bestået studentereksamen, men jeg er dybt forundret, hvis det viser sig, at forsvaret uopfordret kan forbruge elevernes tid til at håndplukke potentielle emner til en fremtidig karriere i forsvaret.

Svar (15/11 93):

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Forsvarets orientering om officersuddannelserne indgår som et led i den almindelige studieorientering om videregående uddannelser m.v., der gennemføres på landets gymnasier.

Der vil i 1994 som udgangspunkt være to officerer på hvert gymnasium i forbindelse med det studieorienterende møde, der har en varighed af ca. 2 1/2 time.

Antallet af officersmandtimer til orienteringerne afhænger af antal afholdte møder. Disse fastsættes af Undervisningsministeriets regionale koordinatore. I 1993 har der været afholdt 123 møder med deltagelse af officerer fra forsvaret.

Som for de øvrige uddannelsesretninger gælder det, at eleverne efter en kort præsentation selv vælger, hvilke studier de ønsker en nærmere orientering om.

Forsvaret forbruger således ikke uopfordret elevernes tid. Alle elever, der modtager forsvarets orientering, har selv anmodet derom. I alt har 3.718 elever i 1993 ønsket at overvære forsvarets indlæg på de studieorienterende møder.

Spm. nr. S 192

Til *miljøministeren* (10/11 93) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Kan ministeren bekræfte, at Det Europæiske Miljøagentur som forudsat i Miljøministeriets aktstykke nr. 157 af 15. april 1991 skal placeres i forbindelse med Danmarks Miljøundersøgelser, CAT og Forskningscenter Risø ved Roskilde?«

Begrundelse

Efter at Det Europæiske Råd har besluttet,

at Det Europæiske Miljøagentur skal placeres i Danmark, har der i offentligheden været nævnt en række krav og forslag om nye alternative placeringer af Miljøagenturet. Det har skabt tvivl og usikkerhed om, hvorvidt regeringen har i sinde at leve op til den tidligere miljøministeris plan om at placere agenturet i umiddelbar forbindelse med de øvrige forskningsinstitutioner ved Roskilde.

Svar (17/11 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Det Europæiske Råd vedtog den 29. oktober 1993 en afgørelse truffet ved fælles aftale mellem repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer forsamlet på stats- og regeringschefniveau vedrørende fastlæggelse af hjemstedet for visse af De Europæiske Fællesskabers organer og tjenester.

Der kan henvises til afgørelsens artikel 1 pkt. a, som siger, at Det Europæiske Miljøagentur har hjemsted i Københavnsområdet.

Til varetagelse af opfølgningen af Det Europæiske Råds afgørelse har regeringen nedsat et udvalg med repræsentanter for Statsministeriet, Udenrigsministeriet, Finansministeriet og Miljøministeriet. Udvalget skal forelægge regeringen en indstilling inden udgangen af november måned 1993.

I øvrigt skal der som led i opfølgningen være en drøftelse med Kommissionen om de nærmere forhold for agenturets etablering.

Spm. nr. S 179

Til *miljøministeren* (8/11 93) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Kan ministeren oplyse, om kommunerne og amterne rent faktisk afsætter medarbejdere til miljøtilsyn i det omfang, der har været forudsat i aftalen mellem Miljøministeriet og Kommunernes Landsforening, samt om ministeren har en aktuel opgørelse over bemanningen af miljøadministrationen i amterne og kommunerne?«

Begrundelse

På Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalgs høring om miljølovene kom det frem, at bemanningen af den kommunale og amtskommunale miljøadministration – eller mangel på

[Jørn Jespersen]

samme – var et problem for håndhævelsen af miljølovskomplekset. Samtidig blev det antydet, at der var flere »sorte huller« på dette område. Hvis ministeren har en opgørelse over denne bemanding, ønskes den sammenholdt med det aktuelle antal indbyggere i de pågældende amter og kommuner.

Svar (17/11 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

I 1986 indgik den daværende miljøminister en aftale med Kommunernes Landsforening om styrkelse af kommunernes miljøtilsyn, der bl.a. indeholdt en målsætning om, at kommunernes tilsyn skulle udbygges således, at der anvendtes ét årsværk pr. 10.000 indbyggere.

Set på landsplan anvendte kommunerne i 1992 i alt 446,1 årsværk til tilsyn. Det er noget under de 510, som det burde være, hvis aftalen skal tages bogstaveligt.

Det er imidlertid Miljøministeriets opfattelse, at aftalen er en tommelfingerregel, og at det kommunale tilsyn set i sin helhed er udbygget til et tilfredsstillende niveau. Set i forhold til de enkelte kommuner er der kommuner, der anvender væsentligt under ét årsværk pr. 10.000 indbyggere.

Man kan dog ikke heraf umiddelbart slutte, at tilsynet i disse kommuner ikke udføres tilfredsstillende – det vil i stedet afhænge af virksomhedsstrukturen i den pågældende kommune og miljøtilstanden på virksomhederne.

Det afgørende element i bedømmelsen af kommunernes tilsyn er, om virksomhederne bliver besøgt. Man har i dag opgørelser over både virksomheder og tilsyn. Dette bør være udgangspunktet for eventuel kritik af kommunerne.

For amternes vedkommende eksisterer der ikke en tilsvarende aftale – amtskommunerne anvendte i 1992 318 årsværk til løsning af deres tilsynsopgaver – det er også her Miljøministeriets opfattelse, at dette er acceptabelt.

Spm. nr. S 188

Til *miljøministeren (9/11 93)* af:

Jørn Jespersen (SF):

»Hvad er ministerens forklaring på, at Miljøministeriets rapport »Miljøtilsyn 1992« ikke som i tidligere år er udkommet endnu, og kan ministeren oplyse, om rapporten indholds-mæssigt er færdig?«

Begrundelse

De tidligere år har redaktionen afsluttet sit arbejde i oktober måned. I år har Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg til og med haft en høring om miljøtilsynet og miljølovskomplekset. Spørgeren undrer sig derfor over, hvorfor »Miljøtilsyn 1992« endnu ikke er udkommet.

Svar (17/11 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har svaret følgende, som jeg kan henholde mig til:

»Ifølge Miljøministeriets bekendtgørelse om tilsynsberetninger nr. 788 af 21. november 1986, § 4, stk. 3, skal Miljøstyrelsen senest den 1. oktober hvert år afgive en landsdækkende oversigt over miljøtilsynet i det foregående år.

Overholdelse af denne frist forudsætter imidlertid, at kommuner og amtskommuner indgiver deres tilsynsberetninger til Miljøstyrelsen rettidigt – dvs. inden den 1. april. Det er desværre ikke tilfældet – de sidste tilsynsberetninger bliver i almindelighed indsendt omkring 1. august efter gentagne rykkere.

Miljøstyrelsen kan i øvrigt oplyse, at »Miljøtilsyn 1989« blev udsendt den 14.11. 1990, »Miljøtilsyn 1990« den 20.1. 1992 og »Miljøtilsyn 1991« den 11.1. 1993. »Miljøtilsyn 1992« er under færdiggørelse og forventes udsendt inden jul eller umiddelbart efter.

»Miljøtilsyn 1992« vil – som de tidligere år – blive fremsendt til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg, når rapporten er færdig.«

Spm. nr. S 178

Til *skatteministeren (5/11 93)* af:

Kirkegaard (KF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at undgå, at skatteydere efter skattereformens nye regler om beskatning af ejendomsavancer bliver beskattet med tilbagevirkende kraft af kursgevinster realiseret før den 19. maj 1993?«

Begrundelse

I »Skattepolitisk oversigt« nr. 7, oktober 1993, side 296-298, er det dokumenteret, hvorledes de i spørgsmålet omtalte kursgevinster

[Kirkegaard]

efter vedtagelsen af skattereforens nye regler om ejendomsavancebeskatning bliver beskattet med tilbagevirkende kraft.

Svar (15/11 93):

Skatteministeren (Stavad):

For at sikre, at kursændringer ikke påvirker avanceopgørelsen, når der i ejertiden eller ved ejerskifte er gennemført en omprioritering, er det her, ejendomsavancebeskatningslovens § 4, stk. 5, kommer ind i avanceopgørelsen.

Efter reglen i § 4, stk. 5, skal der ved hel eller delvis indfrielse af en gældspost, der indgår i anskaffelse summens kontantværdi, gennem ekstraordinære afdrag ske en regulering af afståelsessummen med den kursgevinst eller det kurstab, der er konstateret ved indfrielsen. Kursgevinsten eller kurstabet opgøres som forskellen mellem den indfrieede gældsposts kursværdi på henholdsvis anskaffelsestidspunktet og indfrielsestidspunktet.

Såfremt den afståede ejendom er erhvervet før den 19. maj 1993 og den afstås efter denne dato, kan ejeren som anskaffelse sum benytte ejendoms værdien pr. 1. januar 1993 med tillæg af 10 pct. eller en vurdering pr. 19. maj 1993 efter vurderingslovens § 4 B.

I så fald er der ved anvendelsen af disse indgangsværdier intet grundlag for at regulere efter reglen i § 4, stk. 5, for en ekstraordinær indfrielse, der er foretaget før den 19. maj 1993 i et eksempel, hvor ejendommen er anskaffet i 1985 og omlægningen af kreditforeningslånet er sket i begyndelsen af 1993, idet der ved indgangsværdien er taget højde for kursen på dette tidspunkt. Der vil i det tilfælde ikke foreligge en kursforskel mellem tidspunktet for købesummens opgørelse og salgssummens opgørelse, der skal holdes uden for avanceopgørelsen.

Har den skattepligtige derimod anvendt den faktiske anskaffelse sum omregnet til kontantværdi og tillagt vedligeholdelses- og forbedringsudgifter, der er afholdt inden den 1. januar 1993, finder reglen i § 4, stk. 5, naturligvis anvendelse.

Da der ved afståelse den 19. maj 1993 eller senere ved anvendelsen af indgangsværdierne foretages en avanceopgørelse med denne dato som skillelinje og med kursforholdene på dette tidspunkt, kan der ikke være tale om, at de ændrede ejendomsavancebeskatningsregler har tilbagevirkende kraft, og jeg agter derfor heller ikke at ændre bestemmelsen.

Spm. nr. S 155

Til *indenrigsministeren* (4/11 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse antallet af indbyggere pr. flygtning?«

Begrundelse

Ministeren har senest i svar på spørgsmål nr. S 214 af 2. december 1992 (folketingsåret 1992-93) oplyst, at Danmark har 1 flygtning for hver ca. 138 indbyggere mod eksempelvis 1 flygtning pr. 1.285 indbyggere i 1982. Derfor ønskes det aktuelle tal oplyst.

Svar (17/11 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Direktoratet for Udlændinge har på side 37 i sin årsberetning nærmere redegjort for, hvorledes direktoratet når frem til, at ca. 37.000 af de 180.103 udenlandske statsborgere, der ved udgangen af 1992 havde opholdstilladelse i Danmark, må antages at opholde sig her i landet som anerkendte flygtninge.

Det fremgår, at antallet af udenlandske statsborgere, der har opholdstilladelse som flygtninge i Danmark, ikke statistisk kan opgøres eksakt, hvilket har sin baggrund i, at det hverken i folkeregistrene eller i det centrale personregister er noteret, på hvilket grundlag en udenlandsk statsborger opholder sig i landet.

Direktoratet har derfor i mangel af tekniske muligheder for at beregne tallet mere præcist måttet begrænse sig til at give et – kvalificeret – skøn.

Det fremgår af årsberetningen, at der i årene fra 1956 og fremover er givet asyl m.v. til i alt knap 51.500 udlændinge, og at der ved beregningen af det nævnte tal på ca. 37.000 er søgt korrigeret for, at der utvivlsomt fortsat er en række udlændinge i landet, der er kommet hertil som flygtninge forud for 1956. Samtidig er der søgt korrigeret for, at en ikke ubetydelig del af de 51.500, der som nævnt siden 1956 har fået flygtningestatus m.v., siden er blevet danske statsborgere, er udvandret eller er døde.

Direktoratet for Udlændinge har over for Indenrigsministeriet telefonisk oplyst, at der i 1993 frem til 31. oktober 1993 er overgivet 2.016 personer, som har opnået flygtningestatus, til Dansk Flygtningehjælp.

[Indenrigsministeren]

Endvidere har Danmarks Statistik i anledning af spørgsmålet over for Indenrigsministeriet telefonisk oplyst, at den danske befolkning den 1. juli 1993 i alt kunne opgøres til 5.189.378.

Lægges de ovennævnte tal til grund, er der pr. 31. oktober 1993 ca. 133 indbyggere pr. flygtning i Danmark.

Spm. nr. S 195

Til *indenrigsministeren* (11/11 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at det nyoprettede danske visumkontor i Zagreb benævnes The Royal Danish Embassy, Immigration Office?«

Begrundelse

Immigration betyder på dansk indvandring. Spørgeren finder det oprørende, at danske myndigheder officielt betegner de flygtninge, som man hævder kun skal have et midlertidigt ophold her i landet, som indvandrere.

Hvis Zagrebkontorets officielle betegnelse er Immigration Office, forledes personer i det tidligere Jugoslavien til at tro, at den danske stat tager imod indvandrere, hvilket ikke skulle være tilfældet, da vi – ifølge indenrigsministeren selv – har indvandrerstop i Danmark.

Hvis der er tale om et immigration office, vil flygtninge med stor styrke kunne påberåbe sig ret til at forblive i Danmark, da opholdet i Danmark er under forudsætning af, at vi selv officielt har betegnet de pågældende som indvandrere.

Svar (19/11 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet kan bekræfte, at den officielle betegnelse for det danske kontor i Zagreb, som behandler sager vedrørende meddelelse af midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien i henhold til den særlige lovgivning herom, er som angivet i spørgsmålene.

Direktoratet for Udlændinge har oplyst, at den officielle betegnelse for kontoret i Zagreb er resultatet af indgående forhandlinger mellem det danske udenrigsministerium og de kroatisk myndigheder. Der ligger ikke heri

nogen stillingtagen til den status, ansøgere, der henvender sig på kontoret, kan få i Danmark, hvis de gives opholdstilladelse.

Det fremgår klart af den særlige lovgivning, der er etableret i relation til modtagelsen af flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, at de påældendes ophold i Danmark er midlertidigt, og at de personer, der gives midlertidig opholdstilladelse, skal vende tilbage, når forholdene tillader det.

Personer, der via kontoret i Zagreb gives midlertidig opholdstilladelse i Danmark, får både mundtligt og skriftligt en vejledning om virkningen af et tilsagn om ophold i Danmark.

Personer, der meddeles midlertidig opholdstilladelse efter lovens § 15 a, får således bl.a. udleveret en vejledning på deres eget sprog om vilkårene for opholdet her i landet, herunder spørgsmålet om opholdstilladelsens varighed og mulighederne for forlængelse.

Indenrigsministeriet er på den baggrund ikke enig i, at en person, der via kontoret i Zagreb meddeles midlertidig opholdstilladelse i Danmark, med henvisning til benævnelsen af kontoret vil kunne påberåbe sig ret til at få varigt ophold her i landet.

Spm. nr. S 196

Til *indenrigsministeren* (11/11 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Har ministeren godkendt, at det nyoprettede danske visumkontor i Zagreb benævnes The Royal Danish Embassy, Immigration Office?«

Begrundelse

Af Berlingske Tidende den 15. oktober 1993 fremgår det, at visumkontoret forhørte sig i Danmark og fik godkendelse af navnet.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 195).

Spm. nr. S 202

Til *socialministeren* (12/11 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Har ministeren indhentet oplysninger via kommunerne og Danmarks Statistik om ydelser til flygtninge, og vil ministeren i bekræftende fald offentliggøre den undersøgelse?«

Svar (18/11 93):

Socialministeren (Karen Jespersen):

Socialministeriet har i oktober indhentet oplysninger om kontanthjælpsudbetalinger m.m. for marts måned 1993 fra et antal kommuner. Oplysningerne er trukket på individniveau fra de fælleskommunale edb-registre og viderebehandles i øjeblikket i Socialministeriet.

Når Socialministeriet er færdig med at behandle dette ret omfattende datamateriale, vil resultaterne af denne undersøgelse – sammen med oplysninger fra de almindelige statistiksystemer – indgå i en samlet rapport om sociale ydelser til flygtninge og ikkeflygtninge, som forventes offentliggjort primo 1994.

Rapporten vil blive sendt til Folketingets Socialudvalg.

Spm. nr. S 186

Til *indenrigsministeren* (9/11 93) af:

Lissa Mathiasen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvad regeringen gør og vil gøre for at sikre, at alle får mulighed for at udøve de demokratiske rettigheder og pligter, som er grundlaget for vores demokratiske samfundssystem?«

Begrundelse

Mange undersøgelser viser, at folketingsmedlemmer og kommunal- og amtsrådsmedlemmer ikke i dag udgør en repræsentativ gruppe af Danmarks befolkning. Der er bl.a. en overvægt af såvel offentligt ansatte som højtuddannede. Hvis vi skal sikre et demokrati med den bredest mulige tilslutning og deltagelse, skal den enkelte have fri mulighed for at deltage i det politiske liv uanset den enkeltes position i øvrigt. Demokratiet bygger på og er afhængigt af, at der netop er bredde i tilslutning, opbakning og deltagelse.

Den konkrete anledning til spørgsmålet er, at direktøren for Glasuld i Vamdrup i en skrivelse til sine medarbejdere bl.a. skriver følgende: »I forbindelse med kommunalvalget understreger vi dog, at det ikke accepteres, at medarbejdere, der måtte blive valgt til kommunalbestyrelse eller amtsråd, forlader firmaet i arbejdstiden eller udebliver fra arbejde på Glasuld A/S for at deltage i politisk arbejde.«

Et forbud som det fra Glasuld i Vamdrup stemmer også dårligt overens med de regler, der herhjemme er om borgerligt ombud til f.eks. kommunalbestyrelser, domsmænd m.fl., hvor grundreglen er, at man ikke kan sige nej til sådanne ombud.

Svar (15/11 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I begrundelsen for spørgsmålet er der henvist til, at mange undersøgelser viser, at folketingsmedlemmer og kommunal- og amtsrådsmedlemmer ikke i dag udgør en repræsentativ gruppe af Danmarks befolkning. Der er en overvægt af offentligt ansatte og højtuddannede.

Desuden er der henvist til, at en virksomhed i Jylland har tilkendegivet, at medarbejderne ikke vil kunne forlade virksomheden i arbejdstiden eller udeblive fra arbejde for at deltage i politisk arbejde.

Efter min opfattelse er det beklageligt – og også forkasteligt – at private virksomheder ikke respekterer, at de ansatte kan udøve det borgerlige ombud som medlemmer af kommunale råd. Når det gælder de helt små virksomheder, har jeg forståelse for, at det undertiden kan være vanskeligt at undvære en medarbejder, men desværre har også mange store virksomheder en negativ holdning over for medarbejdernes deltagelse i kommunalt arbejde.

I det sidste nummer af Danske Kommuner, der udgives af Kommunernes Landsforening, er der offentliggjort en helt ny undersøgelse, som viser, at de offentligt ansatte har 40 pct. af pladserne i de kommunale råd, selv om de kun udgør 24 pct. af vælgerne. For de privat ansatte er det præcis den modsatte situation, altså en betydelig underrepræsentation.

Undersøgelsen viser også, at gruppen af husmødre, pensionister, uddannelsessøgende og arbejdsløse – relativt set – er endnu ringere repræsenteret i de kommunale råd.

Der er altså nogle åbenbare skævheder i repræsentationen. Det væsentligste er imidlertid, at alle, der ønsker det, har mulighed for at deltage i det kommunalpolitiske arbejde. Denne frihed knægter de private arbejdsgivere, der forbyder deres ansatte at deltage i kommunalt arbejde i arbejdstiden. En sådan negativ holdning er angribelig og til skade for vort demokrati.

[Indenrigsministeren]

I hvert fald i virksomheder med et vist antal ansatte må der sikres de ansatte en fornøden frihed til at varetage offentlige hverv. Et krav herom synes heller ikke at ville være særlig byrdefuldt for de private arbejdsgivere. Dette bekræftes af den nævnte undersøgelse, der – glædeligt – viser, at godt 80 pct. af de privat ansatte genopstiller ved dette kommunalvalg. De private arbejdsgivere accepterer altså varetagelsen af det kommunale hverv, når først de ansatte er kommet ind i det kommunalpolitiske arbejde.

Efter regeringens opfattelse bør der dog næppe gribes ind med lovgivning på dette område. Vi har her i landet gode traditioner for, at arbejdsmarkedets parter selv kan forhandle sig til rette.

Regeringen vil derfor opfordre arbejdsmarkedets parter til at nå frem til en ordening – en tryghedsaftale, fraværret el.lign. – der i videst muligt omfang kan sikre det demokratiske og elementære hensyn, at alle skal have frihed til at varetage offentlige hverv.

Spm. nr. S 208

Til *sundhedsministeren* (15/11 93) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren i forlængelse af den fungerende sundhedsministers mundtlige besvarelse af spm. nr. S 159 oplyse, om der i regeringen er overvejelser om ændring af den hidtidige praksis vedrørende insemination af enlige kvinder?«

Begrundelse

Den fungerende sundhedsministers besvarelse har skabt usikkerhed om regeringens holdning til insemination af enlige kvinder. Af rapporten om behandling af ufrivillig barnløshed fra december 1992 fremgår det, at det som altovervejende hovedregel kun er par, der insemineres i Danmark. Begrundelsen for reglen er ifølge rapporten dobbelt: »Der er tale om et hensyn til barnet, hvis opvækst bør ligge så nær det normale som muligt, det vil sige ske i en familie, hvor der er både en mor og en far. Derudover er selve behandlingen begrundet i en konstateret ufrivillig barnløshed, hvilket må forudsætte, at et par igennem en vis periode forgæves har forsøgt at avle et barn.« Den forhenværende sundhedsminister udtalte i rede-

gørelsen om etiske problemer i forbindelse med forplantningsteknologien fra december 1992: »Insemination sker på sygehusene, i visse tilfælde hos praktiserende speciallæger, og der stilles krav til samliv mellem parterne, som garanterer, så vidt det er muligt, at barnet vil vokse op i et hjem, hvor der er både en far og en mor.«

Den fungerende sundhedsministers udtalelser om, at han er tilhænger af, »at vi foretager disse ting; dels fordi jeg ikke vil diskriminere mod folk med en anden holdning til det seksuelle, dels fordi jeg gerne vil undgå den smittefare, der er ved, at de får det gjort et andet sted«, har skabt usikkerhed om den gældende praksis.

Svar (19/11 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Der er her i landet ingen lovregler, der forbyder insemination af enlige kvinder. Der er ej heller lovregler, der giver enlige kvinder ret til inseminationsbehandling i det offentlige sundhedsvæsen.

Dette skal ses i sammenhæng med, at der i Danmark ikke er tradition for at lovgive om behandlingskriterier. Det er således det enkelte amtsråds afgørelse, om behandling også skal gives på dette område.

Der er *ikke* i regeringen overvejelser om at ændre herpå.

Spm. nr. S 157

Til *justitsministeren* (4/11 93) af:

Thor Pedersen (V):

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at borgerne kan drive deres lovlige erhverv, og at uvedkommende personer ikke skal kunne hindre den frie adgang til borgernes lovlige ejendom?«

Begrundelse

Der finder p.t. en ulovlig blokade sted mod restaurant »Pub og Sport« i Helsingør, hvor politiet efter det oplyste ikke mener at kunne klare opgaven, selv om Helsingør Politi har erklæret, at det er en politiopgave at sørge for uhindret adgang til restauranten.

Svar (19/11 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Til brug ved besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra politimesteren i Helsingør.

Politimesteren har bl.a. oplyst, at Helsingør Politi nøje har fulgt udviklingen i den konflikt, der er omtalt i begrundelsen for spørgsmålet, og at det på intet tidspunkt er kommet til politiets kendskab, at den frie adgang til vedkommende restaurant har været hindret.

Politimesteren har i øvrigt oplyst, at der nu er indgået overenskomst, således at den faglige strid er løst og demonstrationerne ophørt.

Spm. nr. S 135

Til *industriministeren* (27/10 93) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren bede Konkurrencerådet om at se på fodboldklubbernes handler med spillere med henblik på at få afklaret, om der foreligger aftaler, der er i strid med konkurrencelovens krav om gennemsigtighed?«

Begrundelse

Ekstra Bladet har i en artikelserie beskrevet de bizarre forhold i forbindelse med de såkaldte transferbeløb, der betales ved handel med spillere. Tilsyneladende er der i mange tilfælde tale om aftaler, der ikke tåler dagens lys, som i nogle tilfælde ikke engang er fuldt kendte for de pågældende spillere, og som i nogle tilfælde kan stavnsbinde spillere på livstid.

Konkurrenceloven beskytter naturligvis ikke arbejdstagere, som fodboldspillere må betegnes i denne sammenhæng, men den stiller krav om gennemsigtighed i konkurrenceforhold. De lyssky aftaler synes at være en overtrædelse af dette krav. Derfor opfordres Konkurrencerådet til at se på aftalerne.

Svar (8/11 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg har videresendt spørgsmålet om fodboldklubbernes kontrakters forenelighed med konkurrencelovens bestemmelser om gennemsigtighed til Konkurrencerådet. Rådet kan undersøge, om forholdet falder ind under lovens bestemmelser, og afgøre, om der i givet fald skal foretages videre.

Som det fremgår af artiklerne i Ekstra Bladet, behandler EF-Kommissionen for tiden en række klager over transfersystemet for fodboldspillere, og der er indbragt nogle spørgsmål for EF-Domstolen om reglerne for overgangssum for spillere, hvis kontrakter er udløbet. Ligeledes er der forhandlinger mellem de internationale fodboldforbund, FIFA og UEFA, og EF-Kommissionen om udformning af forbundenes standardkontrakter, og Konkurrencerådets behandling af spørgsmålet vil kunne afstemmes med dette.

Spm. nr. S 131

Til *statsministeren* (26/10 93) af:

Riishøj (SF):

»Er det forkert at antage, at det er hele regeringens retspolitik, at miljøorganisationer m.v. ikke skal have søgsmålsret ved danske domstole i spørgsmål om fortolkning af danske loves lovmedholdelighed i forhold til bl.a. EF-retten?«

Begrundelse

En retsstat kendetegnes efter spørgerens opfattelse af en tredeling af magten, hvor borgers og organisationers retsgaranti bl.a. består i muligheden for at kunne få afprøvet en lovgivnings lovmedholdelighed ved domstolene. Hvis den udøvende magt (regeringen) forsøger at begrænse denne retsgaranti ved at pålægge kammeradvokaten at procedere for en meget snæver fortolkning af begrebet »retlig interesse«, begrænses borgernes muligheder for at få en domstols vurdering af regeringens fortolkning og forvaltning af en vedtagen lovgivning. Da regeringen i forbindelse med anlægsloven for en fast Øresundsforbindelse har ophævet den klageadgang, som bl.a. er fastlagt i forskellige love under Miljøministeriet, og da EF endnu ikke har fået en ombudsmand, er der kun mulighed for at anlægge en retssag ved en dansk domstol. Men som det er fremgået af kammeradvokatens replik i sager anlagt ved Østre Landsret af Greenpeace og Dansk Ornitologisk Forening, så er det åbenbart ikke regeringens opfattelse, at søgsmål skal have mulighed for at blive afprøvet ved Østre Landsret.

I andre EF-lande bl.a. Frankrig og Spanien er dette derimod en almindelig retspraksis. Spørgeren mener derfor, at kammeradvokaten

[Rilshøj]

i denne sag forsøger at indsnævre de danske borgeres retsgaranti, således at Danmark ender med at blive det land i EF, som har den dårligste retsgaranti i forholdet mellem borgerne og den udøvende magt.

Svar (10/11 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Det fremgår af spørgsmålets begrundelse, at der med spørgsmålet sigtes til de retssager, som henholdsvis Greenpeace og Dansk Ornitologisk Forening har anlagt mod Trafikministeriet med påstand om, at ministeriet tilpligtes at anerkende, at loven om Øresundsforbindelsen er vedtaget i strid med to rådsdirektiver, og at en eventuel gennemførelse af den faste forbindelse derfor ikke kan ske som fastsat i loven.

Som jeg anførte i besvarelsen af spørgsmål nr. S 40 fra samme spørger, har kammeradvokaten på det offentliges vegne under disse sager bl.a. gjort gældende, at de to foreninger ikke har den fornødne retlige interesse til at kunne optræde som parter i sagen.

Dette spørgsmål er af principiel karakter, idet der ikke foreligger nogen dom, som tager stilling til, om de to foreninger eller andre foreninger, der i lovgivningen er tillagt adgang til at indgive administrativ klage, har søgsmålsret ved domstolene vedrørende foreneligheden af love på det pågældende område med EF-reglerne. Regeringen finder det rigtigt, at det overlades til domstolene at tage stilling til dette principielle spørgsmål.

Jeg vil gerne tilføje, at der af kammeradvokaten for det sagsøgte ministerium er anført en række yderligere anbringender til støtte for, at en sag ikke kan anlægges på nuværende tidspunkt og mod selve anlægsloven. Der er bl.a. henvist til, at den faste forbindelses udformning og linjeføring ikke er endeligt godkendt.

Spm. nr. S 148

Til *miljøministeren* (3/11 93) af:

Rønholt (KF):

»Er det i overensstemmelse med naturbeskyttelseslovens § 23, når Sønderjyllands Amt lader udarbejde foldere med anvisning af stier, der går gennem private skove og tillige er afmærket i terrænet med skilte, uden at orientere eller indhente lodsejerens tilladelse?«

Begrundelse

På de sønderjyske biblioteker og turistkontorer har Sønderjyllands Amt fremlagt foldere, der angiver afmærkede vandreture, der bl.a. passerer privatejede skove, uden at lodsejerne er blevet orienteret.

På en del af strækningen er ruten placeret på en ikkeeksisterende skovvej og passerer et jorddige, der markerer kommuneskellet mellem Haderslev og Vojens Kommuner (tillige ejerlavsskel), hvilket må formodes at kræve dispensation fra naturbeskyttelsesloven.

Svar (11/11 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I naturbeskyttelseslovens kapitel 4 er der givet nærmere regler for offentlighedens færdsel i naturen, herunder på private veje og stier i det åbne land og i skove.

Disse regler forhindrer ikke, at der i foldermateriale og lignende angives ruteforløb, hvortil der er adgang efter naturbeskyttelsesloven.

Reglerne giver derimod ikke – uden lodsejerens tilladelse – ret til ruteafmærkninger i terrænet i form af skilte på privat grund.

Efter lovgivningen om offentlige veje kan vejbestyrelsen eller kommunalbestyrelsen langs en offentlig vej imidlertid foretage forskellige former for skiltning.

I begrundelsen for spørgsmålet anføres det, at »på en del af strækningen er ruten (som Sønderjyllands Amtskommune har afmærket i en folder) placeret på en ikkeeksisterende skovvej og passerer et jorddige«.

Sønderjyllands Amtskommune har i anledning af spørgsmålet oplyst, at amtet efter beskrivelsen går ud fra, at den strækning, der henvises til, er et faktisk eksisterende vejforløb (selv om en del af strækningen ikke fremgår af baggrundssignaturen på kortet), hvor en offentlig vej i Vojens Kommune går over i en skovvej ejet af Haderslev Kommune.

Der er ikke i forbindelse med etableringen af vandreruten sket indgreb i jorddiget, hvorfor der ikke er tale om forhold, der kræver dispensation efter naturbeskyttelsesloven.«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 59:

Forslag til lov om ændring af lov om tilskud til efteruddannelse inden for jordbrugserhvervene.

Af landbrugsministeren (Erling Olsen, fg.).
(Fremsat 3/11 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bjarne Laustsen (S):

Da vores ordfører, hr. Erling Christensen, ikke kan være til stede, skal jeg fremlægge sagen.

Det drejer sig om efteruddannelse inden for jordbrugserhvervene, og i aftalen af 6. april i år mellem landbrugsministeren og landbrugets organisationer indgik også, at efteruddannelsesloven skulle ændres og gøres permanent. Det synes vi i Socialdemokratiet er en god idé, også fordi den nuværende lov er vokset op i vores have; vi måtte faktisk i 1991 vedtage loven uden om de daværende regeringspartier.

Uden at gå i detaljer med indholdet i det foreliggende lovforslag vil jeg gerne fremhæve den større fleksibilitet med hensyn til kursusstøtten. Også kursusstøtten til obligatoriske kurser finder vi er en god idé. Her tænker jeg selvfølgelig særligt på sprøjtekurserne. Det er væsentligt for os hele tiden at tænke på at få mindsket mængden og brugen af sprøjtegifte.

Kort og godt synes vi i Socialdemokratiet, at forslaget er i pagt med tiden; vi støtter det derfor og regner med en hurtig udvalgsbehandling, da der er mange tusinde landmænd, der skal igennem disse kurser inden 1. marts 1995, og vintermånederne er traditionelt den store kursusæson.

Jens Jørgensen (KF):

Må jeg begynde med konklusionen på vores indstilling til dette lovforslag: Vi synes, det er godt. Vi vil med det samme sige, at vi vil gøre vort til, at det får en hurtig og smidig udvalgsbehandling, og hvis det går, som vi ønsker, ser vi det meget gerne anden- og tredjebehandlet inden jul.

Det, der ligger i lovforslaget, som vi holder af, er, at det lægger op til en opkvalificering af arbejdsstyrken inden for dansk landbrug. Det

drejer sig ikke mindst om sprøjtecertifikaterne, det drejer sig om en lang række andre ting. Jeg synes, det er godt, at man nu, hvor loven skal gøres permanent, gør det så tidligt, at de organisationer og institutioner, der skal sørge for, at kursustilrettelæggelsen bliver optimal, virkelig får en planlægningsfase, de kan arbejde ud fra.

Jeg hæfter mig meget ved, at man som et generelt synspunkt indskrænker perioden fra fem dage til tre dage. Det betragter vi som en smiddiggørelse af den nuværende midlertidige ordning, og vi synes hele vejen igennem, at de elementer, der ligger i det, svarer til vore ønsker også i andre sammenhænge om det, jeg nævnte tidligere: opkvalificering, en forbedring af mulighederne og en smiddiggørelse af hele systemet omkring efteruddannelse og videreuddannelse. Så derfor – med de argumenter – kan jeg endnu en gang konkludere: Vi støtter lovforslaget, og vi vil arbejde meget positivt for en hurtig gennemførelse.

Kirsten Kimø (V):

Da Venstres ordfører, hr. Mejdahl, ikke kan være til stede, så skal jeg her fremføre Venstres synspunkter.

Aftalen, som regeringen indgik med dele af landbrugets organisationer den 6. april 1993, omfattede også en aftale om, at regeringen ville fremsætte lovforslag om en uændret videreførelse af loven om efteruddannelse i landbruget. Venstre har ikke deltaget i det forlig, som landbrugets organisationer tilsyneladende på daværende tidspunkt var så tilfredse med.

Ønsket om efteruddannelse på landbrugsområdet har været voksende siden lovens ikrafttræden; den udvikling synes at fortsætte, og det er en god idé. Landbrugserhvervets faldende indtjening og stigende omkostninger gør så, at det er nødvendigt med offentlige midler også til dette formål.

Det meget positive ved lovforslaget er, at loven gøres permanent. Positiv er også muligheden for fremover at opnå støtte til kurser af ned til tre dages varighed i stedet for de tidligere krav om femdageskurser. Det vil sandsynligvis yderligere styrke interessen for efteruddannelse inden for landbruget.

Man kan dog have sine tvivl, om 10 mio. kr. pr. år er nok. At de øgede omkostninger til Jordbrugsdirektoratets udgifter til administra-